

Pro záchranu Žatecka

Jedním z požadavků Svazu Čechů z Volyně, přednesených na budovatelském sjezdu reemigrantů v Ústí n. L. bylo, aby vláda republiky a především ministerstvo zemědělství věnovalo zvláštní a zvýšenou pozornost žateckému okresu, který byl po dva předcházející roky postižen katastrofálním suchem a jemuž toto nebezpečí hrozí zvýšenou měrou nejen letos, ale každým příštím rokem.

Nemusí být zvláště zdůrazňována důležitost a význam žateckého chmelařského, zelinářského a řepařského kraje s hlediska národního hospodářství. I neoborník si dovede snadno udělat představy o velkých a dalekosáhlých škodách a ztrátách, které tato klimatická anomálie na Žatecku způsobuje.

Je sice pravda, že v rámci celostátních opalování pro hospodaření vlahou mají být i na Žatecku zakládány rybníky, zalesňována neúživná půda a stráně a budovány větrolamy. To však na žatecké sucho zatím nestačí. Na Žatecku je nevyhnutelně nutno zavodňovat a to s největším možným urychlením a všemi dosažitelnými prostředky a způsoby. Je nevyhnutelně nutno zvednout hladinu Ohře, zpomalit její tok, využít každou kapku jejich vod. Je třeba vybudovat přehradu i na potocích, zvláště na Zlatém potoce, který protéká nejurodnějšími místy Žatecka, na jehož březích jsou nejlepší chmelnice. Jak žalostný je dnes pohled na jeho takřka vyschlé řečiště a na suchou spoušť kolem!

Na Žatecku je pro nás úkolem životní důležitosti, vytvořit vodní rezervárny, jichž by bylo možno použít pro případ takového katastrofálního sucha, jako bylo předloni i loňského roku.

Přišli jsme na Žatecko v r. 1945 a viděli jsme všude bohatou a krásnou úrodu. Slárousedlci nám sice říkali, že je to výjimečný rok, že byly zvláště příznivé klimatické podmínky a že je na Žatecku zásadně sucho. Nevěřili jsme tomu, protože jsme si mysleli, že nás tady třeba neradi vidí a že nás chtějí odradit od osídlení. V tomto přesvědčení nás utvrdil i následující rok 1946 - stejně výjimečně příznivý. Tím větší bylo proto naše překvapení v r. 1947 a 1948, tím méně jsme na ně byli připraveni. Dnes

(Pokračování na str. 2.)

Dva budovatelské sjezdy reemigrantů

Ve dnech 26. a 27. března t. r. konal se sjezd reemigrantů v Šumperku a ve dnech 2. a 3. dubna v Ústí n. L. Oba sjezdy odlišovaly se od všech předchozích tím, že byly zaměřeny především na budovatelské úkoly, které stojí před krajanými navrátilci, a nejen na řešení čistě reemigračních otázek, jak tomu bývalo dříve.

Jak v Šumperku, tak v Ústí n. L. zúčastnili se sjezdu čelní zástupci ústředních úřadů a místních, okresních i krajských lidosprávních orgánů, kteří slíbili reemigrantům všestrannou pomoc při řešení zbytku problémů reemigračních a podporu při plnění jejich budovatelského programu.

Na obou sjezdech byla velmi početně zastoupena naše vol. reemigrační složka.

Oba sjezdy byly dalším pádným důkazem, že reemigranti se vrátili domů s těmi nejlepšími úmysly budovat a přispívat všestranně k rozkvětu své vlasti a že po vyřešení svých základních existenčních otázek věnují svou péči, síly, znalosti a bohaté zkušenosti získané v cizině plně ve prospěch národního celku.

Šumperk

Sjezdu se zúčastnili zástupci odboček ČUZ a Svazu Čechů z Volyně ze sev. Moravy a asi 400 reemigrantů. Podle států, ze kterých se reemigranti přistěhovali, bylo přítomných: z SSSR 180, Rumunska 40, Polska 30, Jugoslaviie 25, Maďarska 20, Rakouska 20, Argentiny 10, Německa 5, Francie 2, Belgie 2 a Holandska 1.

Sjezdu se zúčastnili: za ministra Erbana JUDr. Popel, za reemigrační odbor

MSP dr. Vomáčka, za NPF gen. tajemník dr. Machát, za KNV v Olomouci E. Babák, za OÚZ dr. Nový, za Svaz Čechů z Volyně ing. Kozák, dále zástupci ONV, vojenské posádky v Šumperku, MNV a j.

Po referátech a diskusích odpovídal dr. Vomáčka na dotazy sociální reemigrační, dr. Machát na osídlovací, dr. Nový organizační, ing. Kozák na reemigrační a finanční, tykající se vol. Čechů.

Porady, diskuse a jednání se konaly dne 26. III. 49 od 14 do 19 hodin. Ve 20 hodin účastníci sjezdu se odebrali do hotelu Praha, kde bylo předvedeno kulturní pásmo, skládající se z přednášek (emigrace a reemigrace z Volyně, Polska, Rakouska a Jugoslaviie), zpěvu, tanců a hudby a recitací předvedených reemigranty. Náš zástupce ing. Kozák v rámci kulturního pásma seznámil účastníky sjezdu s emigrací a reemigrací vol. Čechů od roku 1865 do jejich návratu a osídlení ve staré vlasti. Projev byl vyslechnut s velkým zájmem.

27. III. 1949 byl hlavním sjezdovým dnem. V 9 hod. hosté, delegáti a přítomní byli uvítáni předsedou MNV v Šumperku Voleckým. Sjezd byl zahájen předsedou sjezdového výboru a jednotliví delegáti pozdravili sjezd.

(Pokračování na str. 2.)

Do práce za světový mír!

Dr. Fr. Ledvinka

Po celém světě rostou a sílí masová hnutí lidu pro mír, na který mysleli ti, kdož padli v bojích proti fašismu a v koncentračních táborech a za který bojovali naši osvoboditelé, hrdinové sovětské armády za mír, který má přinést lidstvu život šťastný a radostný a za nějž dnes bojujeme i my budovatelskou prací našeho národa.

Máme v živé paměti, co znamená ztráta svobody a fašistická poroba, nezapomínáme památky a odkazy našich hrdinů a — bdíme. Sledujeme pozorně útočný imperialismus, který nás hrozbami války znepokojuje v práci a bezdůvodným zbrojením bídačí masy pracujících na celém světě. Víme také, kde je pevná fronta míru a kde jsou ti, kdož bojují proti osnovením útočných válek a kdo pracují pro světový mír.

Pro takový mír, který nebude z vůle reakčních držitelů moci ohrožován hrozbami války a v němž na společenské bratrství všech pracujících světa nepadá stín vykořisťování člověka člověkem. Boj za mír je bojem za lepší život, ve kterém je zajištěn rozvoj všech tvůrčích sil lidu, bojem, který vítězstvím práce nad přírodou přináší lidu blahobyt a štěstí.

Byli jsme bdělí proti nepřátelům míru a pracovali jsme k jeho upevnění a zabezpečení doma. Dnes od svého díla pozdvihujeme hlas, abychom řekli, že naše zkušenosti v boji o mír světa a o rozvoj naší domoviny nás naučily, že rozhodnutí o míru či o válce není v moci několika jedinců imperialistického táboara, ale v moci pracujících celého světa.

Dnes stojíme pevně při své práci, nedbáme planého vyhrožování válkou a chceme pomoci i všem utiskovaným, bez ohledu na národnostní, náboženské nebo rasové rozdíly. Budeme utužovat mírové svazky a přátelská pouta mezi pracujícími všech národů světa, aby se o tuto jednotu lidí dobré vůle rozbily všechny úklady proti sociální spravedlnosti a trvalému míru ve světě.

Pro záchranu Žatecka

(Pokračování se str. 1.)

však si každý z nás musí přiznat i po trpkých zkušenostech — že skutečnost je ještě tvrdší, než jak nám byla rýsována a že radikální náprava je nutná okamžitě, nemá-li dojít k velikým a zbytečným ztrátám.

Je proto v prvé řadě na osídlených Žatecku, aby svépomocí, v rámci obcí a především jednotných zemědělských družstev učinili všechna opatření pro získání vodních zásob. Je na okresních činitelích, aby této otázce věnovali hlavní pozornost a urychlili jak stavbu rybníků, tak větrolamů. Poněvadž se však jedná o kraj, jehož význam vzhledem k pěstování chmele je rázu celostátního, je třeba, aby i ministerstvo zemědělství pomohlo k vyřešení tohoto neodkladného a velikého úkolu. Je škoda každého dne.

Dva budovatelské sjezdy reemigrantů

(Pokračování se str. 1.)

Sociálně politický referát přednesl dr. Popel. O reemigraci a výstavbě ČSR promluvil dr. Vomáčka. Dr. Nový přednesl referát o úkolech ČÚZ a jeho odboček.

Dále byla přečtena a přijata sjezdová rezoluce a schválen návrh na poslání pozdravných telegramů pres. republiky Klementu Gottwaldovi, předsedovi vlády A. Zápotockému, min. SP E. Erbanovi a předsedovi AV ČÚZ dr. Steinerovi.

Ve 12 hodin po zazpívání státní hymny byl sjezd zakončen.

Ústí n. L.

Sjezd byl zahájen v sobotu 2. dubna pracovní schůzí delegátů a zástupců a členů odboček ČÚZ a SČZV, za přítomnosti 800 osob. Po zprávách tajemníků krajských sekret. ČÚZ v Ústí n. L. a Liberci promluvil o některých úkolech ČÚZ dr. Nový. Zdůraznil, že ČÚZ se přeorientovává na činnost pro krajanů v zahraničí a že k tomu bude zapotřebí spolupráce odboček ČÚZ a jiných kraj. organizací v ČSR. Je proto třeba zapojit do činnosti v odbočkách ČÚZ a kraj. spolků všechny reemigranty a získávat členstvo ze řad místního obyvatelstva.

Pro pracovníky v odbočkách bude organizován zvláštní kurs. Budou organizovány soutěže odboček ČÚZ a kraj. spolků. Budou pořádány zájezdy krajských dětí do ČSR. Odbočky ČÚZ a kraj. spolků v ČSR převezmou patronáty nad kraj. spolky a školami v cizině. Velmi důležitým úsekem činnosti je zapojení všech krajanů navrátilců do polit. činnosti a kult. práce.

Po zprávě dr. Nového za ČÚZ promluvil za SČZV předseda red. Jar. Chudoba. Řekl v podstatě toto:

„Vážení přátelé, milí krajané reemigranti!

Jménem UV SČZV připojuji se k řadě radostných pozdravů, zpráv a budovatelských námětů, které vyjdou z tohoto krajského sjezdu reemigrantů. Také vol. Čechy mají dosud některé nevyřešené úkoly a oprávněně požadavky, které zde chceme přednésti.

Úvodem bych chtěl jen konstatovat, jak značně se tento dnešní sjezd reemigrantů liší od sjezdů dřívějších, na nichž bylo mnohdy slyšet jen stesky, stížnosti, nespokojenost, kde stěžejním problémem byly úzké, dílčí zájmy jednotlivých reemigračních složek a jejich specifické požadavky vyplývající ze zvláštního postavení reemigranta. Dnes již velmi mnoho z toho všeho patří minulosti, na niž rádi či neradi vzpomínáme.

Jak jinak chápeme — myslím, že nemluvíme jen za volyňské Čechy — účel tohoto sjezdu a jak odlišné požadavky si klademe nyní. Budovatelský sjezd reemigrantů již není forem, kde jsou a budou přednášeny jen stížnosti a žádosti, kde budou řešeny jen svérázné zájmy a pranýřovány křivdy napáchané na reemigrantech. Budovatelský sjezd by měl být kritickým a také sebekritickým zhodnocením toho, co již reemigranti pro republiku vykonali, co konají a jaké jsou jejich plány do budoucnosti. Tak alespoň chápeme dnešní naše postavení a úkoly Svaz Čechů z Volyně, organizace sdružující nejsilnější reemigrační složku, organizace, která svou prací, autoritou a kladným postojem ke všemu pokrokovému dění v naší vlasti si vy-

dobyla v místě svého sídla — na Zatecku — čestného postavení jako složka Národní fronty.

A jistě nebyla jen náhoda, že pro jednotnou kandidátku NF hlasovalo na Zatecku 99,27% všeho obyvatelstva. A nebylo také náhodou, že žatecký okres, přes katastrofální rucho, které ho postihlo jez druhým rokem, splnil dodávky obilí do 28. října minulého roku na 117% a octl se tak na prvním místě v republice.

A nejen na Zatecku, ve všech místech svého osídlení zapojili se naši krajané, zemědělci vzorně do budovatelského úsilí všeho československého lidu.

Naši chybou však dosud bylo, že jsme se nenažili uplatnit své zkušenosti, znalosti a možnosti v místních orgánech lidové správy. Nestačí jen kritizovat druhého, ukazovat na chyby — je třeba tyto chyby odstraňovat a hledat nové, lepší cesty. Umět pracovat nejen pro svůj úzce soukromý zájem — ale pro zájem širšího celku, pro zájem veřejný, společný — a nebát se zodpovědnosti! To je překážka, kterou musíme stůj co stůj odstranit, abychom se stali nejen de jure, ale i de facto plnoprávnými a plnoplatnými občany naší drahé lidové demokratické republiky — spějící k vyšším formám společenského vývoje a řádu — k socialismu.

To byl jen tak letmý pohled zpět. A dnes?

Pětiletý plán je i našim vyznáním víry v lepší a šťastnější zítřek. Volyňští krajané učiní jistě všechno, aby se i v tomto boji práce umjstili stejně čestně a úspěšně jako v bojích za svobodu vlasti a aby dostali stejný počet vyznamenání za vzorné plnění mírových úkolů, jako za plnění úkolů bojových. Zrádce a přeběhlíky nestrpíme ve svých řadách, pohrdáme jimi stejně a odsoudíme je tak, jako zběhy na frontě.

Konkrétně: jaké úkoly pro nejbližší dobu — pro rok 1949 — jsme si vytýčili. Ústřední výbor SČZV schválil následující plán činnosti pro rok 1949, jehož jednotlivé body, pokud nejsou specifikovány pro žatecký okres, platí i pro všechny odbočky Svazu

1. V těsné spolupráci s orgány lidové správy, kulturními a masovými organizacemi působit k urychlení asimilace vol. krajanů s demácím prostředím, co úspěšněmu zapojení do budovatelského programu v rámci 5LP, do kulturního, veřejného a politického života.

2. Působit k převychování vol. Čechů a ke zvýšení jejich politického uvědomění prostřednictvím časopisu SČZV Věrná stráž. Organizovat za spolupráce příslušných míst jejich politické školení.

3. Působit k definitivnímu vyřešení majetkoprávních poměrů vol. Čechů, které jsou zdrojem nespokojenosti v řadách reemigrantů.

4. Svaz Čechů z Volyně zaváže své členy — zemědělce — k řádnému splnění výrobních smluv, které se stane věcí cti a dobrého jména vol. Čechů.

5. Svaz Čechů z Volyně zorganizuje soutěž na vzorně vedenou a ošetřenou chmelnici.

6. Bude provedena propagační akce pro zakládání jednotných zemědělských družstev, pro obnovu chmelnic, zřizování zahrad, zlepšování chovu drůbeže a pěstování včel.

7. Zvyšovat kulturní úroveň vol. Čechů. Uspořádat 2. olympiádu lidového

umění a tvorby. Propagovat mír, družbu, vzájemnost a spolupráci všech slovanských národů a zemí lidové demokracie. Spolupůsobit při zakládání odboček Svazu přátel SSSR a odboček Společnosti pro kult. a hosp. styky s Polskem. Porádat besedy s polskými zem. dělníky.

8. Provést důslednou očistu svých řad a nepřipustit, aby nepřítelé nového společenského řádu a naší lidové demokratické republiky našli v nich útočiště.

9. Převzít a vykonávat patronát nad Dětským domovem v Žatci. Založit ústavní drůbežárnu.

10. Podporovat ve svých řadách nábor do Sokola, SČM a JSCZ.

11. Zaměstnanci kanceláře SČZV, redakce a admin. Věrné strážce (10 osob) odpracují 1000 (tisíc) hodin při stavbě prvního rybníku na Žatecku v Perči.

Z tohoto plánu činnosti SČZV jasně vysvítá, jak specifické, čisté „reemigrantské“ zájmy ustupují zájmům stále širším, všeobecným, celonárodním a celostátním. Je to jistě krásným výsledkem naší cílevědomé snahy, usměrněného působení na naše kraje, je to radostným přínosem a předpokladem pro stále větší a intenzivnější propustování se těchto zprvu zdánlivě odlišných zájmů až k jejich definitivnímu, naprostému sjednocení, splnutí. A to je vedoucí myšlenkou naší činnosti.

Základní překážkou na cestě úplně asimilace vol. krajanů — a myslím, že i jiných reemigrantských složek — jsou některé dosud nevyřešené otázky hospodářského rázu, související s reemigrací. Tyto problémy uměle udržují v krajaních pocit odlišnosti, poutají je k pojmu reemigranta a mnohdy podvědomě vzbuzují i pocity méněcennosti a zatrpklosti. Proto se obracíme s naléhavou žádostí na všechna kompetentní místa, aby vyřešením zbytku těchto problémů pomohly k likvidaci pojmu reemigranta.

Konkrétně:

1. Žádáme, aby min. soc. péče působilo k urychlenému projednání majetkoprávních poměrů reemigrantů, které jsou zdrojem nespokojenosti v jejich řadách. (Náhrada za majetek zanechaný na Volyni a za peníze deponované u reemigrantské komise).

2. Národní pozemkový fond nechť povolí odklad splátek za usedlosti těch krajanů navrátilců, kteří zanechali majetek v cizině a čekají náhradu v rámci mezinárodní majetkoprávní smlouvy, obdobně jako stanoví odst. 4 § 19 vládní nařízení č. 163 ze dne 2. 9. 1947 (pro úhradu za rodinné domky). Současně žádáme, aby NPF v rámci slev povolených reemigrantům z cen přidělených majetků, poskytl další slevu 20% po zásluze reemigrantům, kteří byli zahraničními vojáky a partyzány.

3. Ministerstvo financí se žádá, aby povolilo zálohu na ruské ruble složené na Volyni těm reemigrantům z SSSR, kteří dosud zálohy nedostali, a to zejména na úhradu splátek za převzaté usedlosti.

4. Žádáme min. soc. péče, aby reemigrantům invalidům byly vypláceny invalidní důchody už od r. 1945 a ne ode dne udělení čs. stát. občanství.

5. Žádáme, aby soc. důchod z titulu národního pojištění byl vyplácen všem reemigrantům bez rozdílu, kteří dovršili stanovenou věkovou hranici.

6. Žádáme, aby všem reemigrantům byly vydány šatenky.

7. Žádáme, aby bývalým státním a veřejným zaměstnancům ze řad reemigrantů byla vyplácena pence za plná léta služby a služba v cs. zahr. armádě aby jim byla hodnocena jako státní služba v ČSR.

8. Žádáme, aby ministerstvo zahraničí působilo k jednání o urychlenou reemigraci těch rodinných příslušníků vol. reemigrantů, kteří z důvodu na nich nezávislých nemohli reemigrovat do vlasti v r. 1947, a rodin býv. příslušníků čs. zahr. arm. z SSSR z oblasti mimo Volyn.

9. Žádáme, aby všechny lidové orgány, kulturní a masové organizace spolupůsobily k urychlení asimilace reemigrantů a pomáhaly k jejich úspěšnému zapojení do budovatelského programu v rámci 5LP, do kulturního, veřejného a politického života.

10. Žádáme, aby vláda republiky a především ministerstvo zemědělství věnovalo zvláštní a zvýšenou pozornost žateckému okresu, který byl již po dva předcházející roky postižen katastrofálním suchem a jemuž toto nebezpečí ještě větší měrou hrozí letos. Na Žatecku je nevyhnutelnou nutností nejen zalesňovat, budovat větrolamy a zakládat rybníky, ale i zavodňovat, a to s největším urychlením.

Jsem pevně přesvědčen, že všechny naše budovatelské úkoly a závazky, jak rovněž oprávněné požadavky budou vzaty v úvahu na příštujících místech. Vláda republiky — především pak min. soc. péče projevilo již nespočetněkrát plné pochopení pro naše stížené postavení a podpořilo naše upřímné snahy — a jistě tak učiní i dnes.

S opravdovým potěšením budíž zde konstatováno, že i naše krajské lidové orgány a v první řadě KAV NF a KNV, jakož i stranické organizace projeví o naše starosti upřímný zájem a snaží se velmi účinně pomoci nám při jejich řešení. A tak společným úsilím bude jistě plně zvládnut a úspěšně dorešen krásný a vděčný úkol, aby všichni reemigranti, ze všech konců světa navrátilí se do vlasti, vytvořili dohromady a společně s místním lidem naší drahé republiky jednu velikou, zdravou a silnou socialistickou rodinu!

Pracovní schůze byla zakončena zprávami z odboček ČÚZ.

Večer byla v divadle Zd. Nejedlého slavnostní akademie, na které účinkovala také kult. četa vol. mládeže ze Žatce a vítěz 1. olympiady lid. umění a tvorby v sólovém zpěvu, pí Jarmila Sjatkovská z Chomutova.

Hlavní sjezdový den byl zahájen kult. vložkou dětí krajanů navrátilců z Francie, osídlených v Kninici. Potom promluvil o reemigraci a reemigrantech odborový přednosta min. soc. péče dr. Vomáčka. Zdůraznil, že podle vládní nařízení ze dne 19. října 1948 bude do 30. června t. r. provedena zbývající hromadná reemigrace a tím zakončena velká a krásná akce, která umožnila návrat velkému počtu krajanů za podmínek zvláště příznivých. Potom připomenul, co všechno vláda čs. republiky vykonala v zájmu reemigrantů, aby jim zajistila postavení plnoprávních občanů, nastínil krásné perspektivy pro budoucnost a nabádal, aby také krajané reemigranti zpytovali své svědomí, zda i oni vykonali řádně své povinnosti. „Pracujte pro zdar republiky, pro zdar svůj a svých dětí“ — zakončil projev dr. Vomáčka.

Z četných pozdravů, které přenesli ke sjezdu reemigrantů v Ústí n. L. zástupci místních, okresních a krajských orgánů

lidosprávy, bylo zřejmo, jak tyto oceňují jejich velký přínos pro výstavbu republiky, jak si váží jejich upřímných snah, že s reemigranty počítají, že na ně plně spoléhají při dalším budování a že jim budou ve všem nápomocni.

„Zahraniční krajané byli první“ — řekl zástupce krajského výboru Sokola — „kteří v první i druhé světové válce zvedli prapor odboje, pomohli osvobodit vlast a budují společně s námi její lepší příští. A proto společně: Kupředu, zpátky ni krok!“

Hlavní sjezdový referát měl přednášet AV ČÚZ, poslanec dr. Steiner. Pozdravil sjezd jménem české menšiny ve Francii, kterou před nedávnem navštívil a tlumočil její velkou touhu po návratu do vlasti. Dále nastínil obraz francouzské buržoasní společnosti, kde na jedné straně vidíme obchody přeplněné zbožím a hned vedle toho nezaměstnané a žebračky, prosící o chléb. Tato buržoasní demokracie je shnilá a jde k zániku. Jaký to podstatný rozdíl mezi ná a našimi perspektivami do budoucnosti. Přes velké nedostatky, které se u nás dosud projevují a které si musíme sami odstranit, máme všechny předpoklady k tomu, aby se naše republika stala kvetoucí zahradou, vzorem pro celý kulturní svět. Bude záležet jen na nás samých, jak přiložíme ruku k dílu. Naši krajané, navrátilí se do vlasti, přispěli značně k budování republiky, vykonali historické dílo — řekl dále dr. Steiner. — Mnozí z nich jsou již dnes úderníky, vzornými zemědělci a uplatňují se i jinde. Jen na jejich podnikavosti a práci bude záležet, jak se jim bude dařit.

Je pravda, že žijeme dnes v době, kdy nás straší kapitalistický svět válkou, atomovou bombou. My však chceme mír. Nevěříme na válku. Jsou to pouze provokace. K válce nedejme. Ani anglický, francouzský, americký nebo italský dělník nepůjde do boje proti našemu dělníkovi. Všechny národy světa si přejí mír a nedovolí, aby si imperialisté opalili kapsy dolary vydělanými na krvi vlastního národa. Nejlepší odpověď na všechny tyto snahy o vyvolání válečné katastrofy bude naše usilovná práce na vybudování republiky. Jsme svědky velké mírové ofensivy, kterou zahájila pokroková část lidské společnosti. Svědčí o tom sjezdy na obranu míru v New Yorku i sjezd svolaný do Paříže. Váleční štváči jsou slabí a budou ještě slabšími proti hněvu vlastního lidu.

I u nás, zvláště v pohraničí, se šíří řeč o válce, o návratu Němců, o tom, proč se pleteme do věcí, do kterých prý nám nic není, když jsme takový malý národ. My ale nejsme malí. Žijeme ve velké rodině slovanských národů a zemí lidové demokracie. S námi jdou dělníci všech kapitalistických států, vojáci Čjaj, s námi jde Rudá armáda, a ti, kdo by vyprovokovali válku, budou smeteni hněvem lidu. Naše je pravda a pravda zvítězí!

Dále připomněl dr. Steiner, co vykonala čs. republika pro reemigraci a reemigranty. Rekl, že je čas, aby byl likvidován pojem reemigrant, neboť krajané navrátilci jsou plnoprávními občany, nedílnou součástí tohoto státu a národa. Je třeba svoji pozornost soustředit teď na naše krajané, Čechy a Slováky v celém zahraničí — neboť patří do naší velké rodiny a Československá republika je také jejich matkou. Je třeba upevnit styk s nimi, pomoci jim českou písničkou, knihou, gramofonovou deskou. Oni milují svoji vlast a svoji řeč, kterou si chtějí zachovat. Je třeba jednat rychle,

plánovitě, aby nebyla ztracena ani kapka české a slovenské krve.

Pokud se týče krajanů navrátilců ve vlasti — řekl dále dr. Steiner — konstatujeme s radostí že přestáváme řešit jen úzce soukromé zájmy a cíle. Musíme táhnout za jeden společný provaz k cílům větším, vznešenějším. Neznamená to však, že by již nebyly žádné těžkosti. Je tu stále ještě určitě nepochopení se strany orgánů lidové správy i se strany reemigrantů a je to zjev škodlivý. Proto kvitují s díky prohlášení zástupců KAVNF, KNV, KVKSO Ústí i Liberce, že chtějí a jistě budou pomáhat krajanům navrátilcům. A povinností krajanů je, aby se neisolovali od národa, neboť nemůže být činěn rozdíl proto, že se někdo narodil v cizině. Kdo je poctivý a chce pracovat — je dobrým občanem.

Závěrem nabádal poslanec dr. Steiner reemigranty, aby vychovávali své děti v českém vlasteneckém, socialistickém a budovatelském duchu. Máme spořádanou republiku a krásně vyhlídky do budoucnosti — řekl — nejsme šovinisté a naše novodobé vlastenectví je vlastenectví pokrokové. Budeme-li takto pracovat, naše republika dojde brzy k lepšímu hospodářským zítřkům. Bude kvetoucí zahradou v Evropě a na celém světě.

Po projevu posl. dr. Steinera promluvil krátce o úkolech ČÚZ dr. Emil Nový. Poté jednotlivě sjezdové komise podaly své zprávy. Byl také zvolen nový krajský výbor.

Ze sjezdu byly odeslány pozdravné telegramy pres. republiky Klementu Gottwaldovi, předsedovi vlády Ant. Zápotockému, ministru soc. péče Evženu Erbenovi, Mírovému výboru v Praze a Mírové konferenci v Paříži.

Budovatelský sjezd reemigrantů byl zakončen společným zazpíváním státní hymny.

Volyňští krajané z Argentiny se vracejí

Jak nám oznamuje Jos. Worel z Cerro Azul, odejel 27. března t. r. z Argentiny první transport Čechů do vlasti. Mezi nimi je několik rodin volyňských Čechů a to: rodina Jar. Lišky, Břeňslava Lišky, Josefa Horáčka a Josefa Vorla. Pisatel dodává, že douha po vlasti je silná a dá se očekávat, že v brzkou odjedou další transporty. Je to další důkaz, že krajané v zahraničí zůstali věrní a že nakonec je všady dobře, a doma nejlíp!

Věříme, že krajané, příbuzní těchto rodin, jim připraví milé uvítání, aby se cítili o původu šťastni a že je i my všichni srdečně uvítáme.

Poňní větrolamy chrání půdu před vysušením

Větrolamy jsou známy našim rolníkům dostatečně z tisku i z rozhlasu. Chrání půdu před vysušnými přízemními větry, které rozrážejí a zvedají. Celostátně je zakládání větrolamů v plném měřítku. Jde o velké pásy vysazovaných stromů nebo keřů, které chrání celé oblasti. Je otázka, zda sami rolníci mohou učinit v této věci určitá opatření a to jednoduše. Uvádíme hned příklad: Pole, na kterém bude cukrovka nebo brambory, osejí se 3—4 řádky kukuřice nebo slunečnicí. Tím bude zřízena zábrana proti větru přímo na tomto poli. Ide-li o pole širší, můžeme vysázet také přímo v cukrovce nebo v bramborách, a to asi na 10 m od sebe. To je případ, kde jsou řádky vedeny směrem od severu k jihu. Jsou-li řádky od východu k západu, sejí se zmíněné pásy na obě souvratě. TMZ

RESOLUCE

ze sjezdu reemigrantů v Šumperku

Krajané navrátilci a členové Českoslov. ústavu zahraničního usídlení na severní Moravě a shromáždění na svém budovatelském sjezdu v Šumperku ve dnech 26. a 27. 3. 1949 usnášeme se na této resoluci:

Navrátili jsme se do země, odkud naši předkové musili odejít z důvodů politických a především sociálních.

Vítězný boj Rudé armády umožnil uskutečnění docavadního přání našich otců, potření úhlavních nepřátel našeho národa, Němců a všech ostatních vykořisťovatelů a umožnil nám návrat do vlasti.

Lidové demokratická republika Československá povolala nás zpět a snažila se učinit vše, aby nám umožnila novou existenci. I když se vyskytovaly při našem osídlování někdy potíže, jsme si vědomi toho, že vyplývaly z nepříznivých podmínek při odstraňování následků války a že vždy vláda a její orgány se snažili tyto potíže odstranit.

Děkujeme vládě naší republiky za umožnění našeho návratu i za všechnu pomoc, které se nám dostalo.

Prosíme o další pochopení vlády a zejména lidové správy pro naše potřeby o snažení splynout s místním obyvatelstvem.

Nyní na začátku nového budovatelského období, naší přítelstvi chceme dokázat své vlastenectví. Tak, jak jsme se hned při příchodu zapojili do dvouletky, projevíme i nyní své vlastenectví činy, prací pro republiku po tradici našeho lidu a po odkazu našich předků.

Zapojíme se p'ně do budovatelského úsilí našeho lidu ČSR. Jsme si vědomi, že lepší životní úroveň bude vytvořena právě touto prací. A proto my, kteří jsme vždy dokázali v zahraničí i nyní doma, že umíme pracovat, splníme každý na svém místě úlohy nám svěřené.

Chceme pracovat ještě lépe, ale potřebujeme pomoci, abychom urychleně mohli odstranit jak rozdíly hospodářské, tak i sociální a kulturní.

Proto žádáme, aby ministerstvo zemědělství a NPF zřevidovaly osídlení reemigrantů na severní Moravě zejména v kraji olomouckém a krnovském.

Žádáme, aby urychleně provedly usídlení těch krajanů navrátilců.

Abyste po přezkoušení přesídlili reemigranty zemědělce, kteří byli jen dočasně a v nevyhovujících místech osídlení.

Žádáme ministerstvo techniky a ONV, aby dopomohly k urychlenému provedení oprav nevyhovujících obytných a hospodářských budov reemigrantů, zejména zajištěním potřebného stavebního materiálu pro tento účel.

Národní pozemkový fond nechť provede odklad splátek za usedlosti těch krajanů navrátilců, kteří zanechali majetek v cizině a čekají náhradu v rámci mezinárodní majetkoprávní smlouvy. — Současně žádáme, aby NPF v rámci slev povolených reemigrantům z cen přidělených majetků poskytne další slevu 20% po zásluze reemigrantů, kteří byli zahraničními vojáky a partyzány.

Ministerstvo financí se žádá, aby povolilo zálohu na ruské ruble složené v ČSR těm reemigrantům z SSSR, kteří dosud zálohy nedostali, a to zejména na úhradu splátek za převzaté usedlosti.

Reemigranti zemědělci upozorňují na nedostatek drobných hospodářských strojů a nářadí v některých okresích kraje olomouckého a žádají ministerstvo zemědělství a JSČZ o sjednání nápravy v distribuci a o přidělení potřebných pokuků.

Mimořádně špatný stav ošacení reemigrantů už při jejich návratu do ČSR zejména ze země postižených válkou (Rumunsko-Maďarsko) vyžaduje zvláštních opatření a akcí.

Proto žádáme, aby ministerstvo sociální péče a ministerstvo vnitřního obchodu prostřednictvím příslušných organizací umožnily mimořádný přiděl pracovních obleků, dětských oděvů, obuvi a lůžkoviny. Žádáme min. sociální péče, aby reemigrantům invalidním byly vypláceny invalidní důchody už od roku 1945 a nejen ode dne udělení čs. stát. občanství.

Krajaní navrátilci chtějí být zapojeni do národního života ve vlasti a zúčastnit se i jejího kulturního dění. Proto žádáme min. informací, min. školství, věd a umění o další provádění doškolování reemigrantů po stránce jazykové a vlastivědní. Odbočky ČÚZ a vůbec místní spolky krajanů navrátilců zapojí se do organizování hojnou účastí reemigrantů v kurzech a besedách s reemigranty.

Žádáme zapojit i rozhlas do doškolování reemigrantů a přizpůsobit krajané vysílání z Ostravy k časovým možnostem pracujících krajanů navrátilců.

Konečně vyřešení zbývajících otázek reemigrantů a rychlé jejich splnění s ostatními občany ve vlasti vyžaduje spolupráci všech reemigrantů a jejich spolků bez ohledu z které země pocházejí v jednotném československém ústředí krajanů doma i v cizině v Československém ústavě zahraničním.

Obrácíme se k bratřím v zahraničí, kteří zůstali ve světě na místech, ze kterých jsme se my vrátili. Prosíme je, aby nezapomínali, že Češi a Slováci mají tradice, pohnutých dějin v zápasu o svobodu, pokrok a demokratické ideály. Tato země se neznepronevěřuje svému nositeli, nýbrž stojí mezi prvními státy, které usilují o větší a lepší spravedlnost, lepší a větší svobodu, opravdovou pro všechny.

Apelujeme na všechny zahraniční Čechy a Slovaky, aby nepodléhali nepřátelské propagandě proti republice a přesvědčili se o životě a poměrech sami. Jejich hranice jsou otevřeny pro všechny, kdo přicházejí v dobrém vůli.

My krajané navrátilci a vůbec veřejnost ČSR prostřednictvím ČÚZ zapojí se do péče o zahraniční krajany po stránce národní, kulturní a politické.

Vy, krajané v zahraničí, kteří tvoříte plnou pětinu čs. lidu, nezapomínejte, že největším neštěstím naší minulosti byla nesvornost, tisíckrát odsuzovaná, tisíckrát proklínaná největšími syny našich národů i jejich prostými občany.

Vlast potřebovala pomoci zahraničních větví za obou světových válek, potřebuje jejich lásky a přichylnosti také dnes.

Ať žije společná matka všech věrných Čechů a Slováků v celém světě, republika Československá, ať žije její prezident Klement Gottwald!!!

Człowiek walczy z posuchą

Gdybyśmy mogli spojrzeć na mapę świata, wiszącą w słynnym „Pentagonie” (kwatery główna sztabu generalnego USA) w Waszyngtonie, zobaczylibyśmy na niej we wszystkich częściach świata charakterystyczne punkty. To bazy wojskowe USA, zbudowane z wielkim nakładem kapitału i z wielkim również nakładem utrzymywane. Ilość i rozkład tych baz świadczy wyraźnie o „pokojowych” tendencjach rządu USA.

DWIE MAPY

Gdy w Ameryce militarystyczna klika entuzjazmuje się tymi bazami, w ZSRR olbrzymie masy ludu entuzjazmują się inną mapą, którą można zobaczyć wszędzie: w klubach robotniczych, w poczekalniach kin i teatrów, w kołchozach itp. Na tej mapie cała południowa, europejska część Związku i wielkie połacie Azji Centralnej wyglądają jak pocięte wzduż i wszerz regularnymi pasmami. Te pasma, to projektowane w wielkim piętnastoletnim planie stalinowskim przeobrażenia przyrody — pasy lasów ochronnych. Z dniem Nowego Roku plan ten wszedł w życie i już mamy meldunki o stanie jego wykonywania.

Walka z posuchą zaczęła się już we wszystkich krajach i okręgach, gdzie najbardziej dawały się odczuwać jej zgubne skutki. Okręg Woroneski obsadził już ponad dziesięć tysięcy hektarów leśnymi pasmami, przygotował ponad 112 milionów sadzonek do wysadzenia wiosną, zbudował 55 nowych i przywrócił 250 dawnych stawów. Prócz tego rozpoczęto budowę 300 wielkich rezerwarów wodnych, które zostaną wykończone w bieżącym roku. Trzy tysiące kołchozów przygotowało pola pod zasiew wieloletnich traw, przewidzianych planem.

„Ideę wielkiego lekarza ziemi, Dokuczajewa, podjęli uczeni radzieccy z Miczurynem i Łysenko na czele. Zwłaszcza Miczuryn wraz ze swym godnym następcą, obecnie prezesem Akademii Nauk Rolniczych ZSRR im. Lenina, Łysenko, stworzyli możliwości wielkiego przeobrażenia przyrody Związku Radzieckiego swymi epokowymi pracami w dziedzinie wyprodukowania nowych gatunków roślin, mogących żyć i prosperować w suchym stepie. W planie piętnastoletnim odgrywa ważną rolę nie tylko sadzenie ochronnych pasów leśnych ale i zastosowanie odpowiedniego płodozmianu.

GIGANTYCZNA OFENSYWA ROZPOCZĘTA

W okręgach Kurskim i Tambowskim, w których posucha szczególnie silnie dawała się odczuwać w przeszłości, z entuzjazmem rozpoczęto ofensywę i wykonano nawet więcej niż w okręgu Woroneskim.

Pierwszy rezultat tej ofensywy to zasadzenie około 200.000 hektarów ochronnych pasów leśnych w stepowych i stepoleśnych strefach europejskiej części ZSRR i przygotowanie około 2 miliardów sztuk sadzonek, którymi można będzie obsadzić na przyszłą wiosnę ćwierć miliona hektarów ziemi.

Ponadto zebrano dla założenia szkółek około ośmiu tysięcy ton nasion drzew i krzewów, w tym około sześciu tysięcy ton żołądź, które dadzą życie wspaniałym stepowym dębom.

Do tego należy dodać 2.812 stawów i zbiorników wodnych. Sześćdziesiąt tysięcy kołchozów rozpoczęło wzbogacać glebę na swych polach zasiewami roślin strączkowych i trawiatych, wyhodowanych przez Łysenkę. Można jeszcze do tego dodać dziesiątki tysięcy hektarów zaoranych ugorów i wielkie przestrzenie orki jesiennej.

Pierwsze stacje doświadczalne w Kamiennym i Nadkaspiskim stepie zakładano jeszcze według wskazówek Dokuczajewa. Przed laty prowadzono również prace nad zakładaniem stawów i zbiorników wodnych w okręgu Woroneskim, Tambowskim i innych. Nie była to nawet obrona przed skutkami suszy, a raczej naukowe

patrolowanie. Lecz już po ciężkim roku posuchy w 1921 r. Stalin planował przejście do ofensywy. „Postanowiliśmy — pisał w 1924 r. — uczynić wszystko, co możliwe, by się zabezpieczyć w przyszłości od wypadku posuchy”. I wielki kraj radziecki, przeżywający wówczas tyle trudności, zaczął gromadzić siły do bitwy z przyrodą, jakiej jeszcze nie znały dzieje.

Teraz już nie chodzi o obronę, lecz o wydanie decydującej bitwy posusze i suchym wiatrom z azjatyckich pustyń. Chodzi nie tylko o zatrzymanie wroga, lecz o odrzucenie go na jego pozycje wyjściowe, a wreszcie o zupełne zniszczenie go, o odebranie mu przez naturę stworzonej bazy.

PLANY OFENSYWY NIE SĄ TAJNE

Plany tej olbrzymiej ofensywy nie są tajne. Nie kryją się w żadnych pancernych safesach. Każdy je może oglądać. Każdy może zobaczyć, jak buduje się owe „wiatrołomy” i „zatrzymywacze śniegu”. Każdy może zbadać, gdzie się znajdują pozycje traktorowych brygad stacji leśniczo-ochronnych, jak również i miejsca, gdzie traktorzyści będą zaorywać ziemię pod sadzenie drzew. Na mapie można zobaczyć zakreślone brzegi przyszłych stawów i rezerwarów, oraz miejsca budowy tam.

Planów tych nikt nie będzie nigdy przeklinał. Nie będą z ich powodu płakały matki, wdowy i sieroty.

Gigantyczny plan stalinowski uniesmiertelni jego twórców.

Trybuna ludu 13. 3. 49 L. Życki

Boj proti válce na světové frontě

Zasedání kulturní a vědecké konference pro světový mír v New Yorku upoutalo na sebe pozornost všech pokrokových a mírumilovných národů z celého světa. Závažnost této světové mírové ofensivy byla tím vyšší, že konference pro světový mír připadla právě do doby, kdy světová veřejnost byla znova zneklidněna akcí imperialistických válečných stávců u příležitosti vyhlášení t. zv. atlantického paktu. Lidé, kteří se domýšleli hrůz a zkaz, jaké by vyvolala každá další válka, utvořili pevnou hráz proti přetékající kapitalistické zvlí, která i po hrozných zkušenostech války předchozí chce i nadále fesit své rozpory nejkrvavějšími válečnými srážkami.

Stalo se, co vyplynulo takřka z nutnosti a nebezpečí, do něhož by byly znova uvrženy národy a státy celého světa. Pokrokové a mírumilovní lidé již

nechtějí pasivně vyčkávat následků kapitalistických obtíží, krisí a katastrof a postavili se proti tomuto hrozícímu nebezpečí s vědomím, že proti hrozbám válkami je třeba usilovně bojovat.

Zivelné hnutí všech pokrokových národů světa ukázalo, že váleční stávci jsou v menšině, ale že tato mocenská menšina nesmí být podceňována. Váleční stávci mají ještě množství rozmanitých prostředků podněcovat válečné nebezpečí. A právě proti těmto prostředkům vydal kongres pro světový mír v New Yorku provolání, která je odhalila v celé jejich ostudné nahotě. Nebyla to pouhá slova, jimiž kongres čelil nebezpečí, jaké hrozí celému světu, nepostavili se mírové síly tohoto světa na obranu. Vysoký mravní význam kongresu je v tom, že podněcovatelům války názorně ukázal jejich osamocení a že posílil

(Pokračování na str. 6.)

Poslání Jednotného zemědělského družstva

Naše zemědělská veřejnost měla v těchto dnech příležitosti se seznámit se zněním stanov Jednotného zemědělského družstva. Název by mohl napovídat, že jde o suchá právnícká ustanovení, jak tomu obvykle bývá u stanov spolků. Stanovy Jednotného zemědělského družstva ovšem však mnohem více, zhuňují ve stručně formě obsáhlou činnost, kterou může jednotné zemědělské družstvo vykonávat pro prospěch rolníků a jejich rodinných slušníků. Stanovy obsahují výčet nejvyšších úkolů, které stanoví pětiletý podávkový plán pro rozvoj našeho zemědělství.

Veškerá činnost, kterou dosud na vesích vykonávala speciální družstva, se soustřeďuje v Jednotném družstvu. Inocení veškeré družstevní zemědělské činnosti v jediném zemědělském družstvu umožňuje, aby podle povahy a podmínek se družstevní činnost vztahovala také na obory, které do té doby byly opomíjeny.

Stanovy podrobně vypočítávají obory činnosti, pro které se zvláště hodí spolupráce rolníků na družstevním podkladě. Především činnost v oboru mechanizace zemědělství, ale také opatření ke zlepšení úrodnosti pozemků, mezi něž patří počítání zřizování rybníků, vysazování větrolamů. Dále tu je řada úkolů v oboru péče o zvelebení živočišné výroby, na kterou klade pětiletý hospodářský plán zvláštní důraz a kde družstev-

ni pomoc a usnadnění práce zemědělcům jsou zvláště naléhavé vzhledem k nedostatku pracovních sil. Tato činnost družstva se může projevat nejen v zajištění krmné základny a v prohloubení veterinárních opatření, ale i v družstevním odchovu a výkrmu, ve zřizování družstevních stájí atd. Stanovy nezapomínají ani na speciální odvětví živočišné výroby, jako je včelařství, rybářství, králikářství, holubářství, chov bource morušového a chov kozešinových zvířat. — Družstvu se vytyčuje velké pole působnosti v péči o zvelebení rostlinné výroby, zvláště pak v péči o speciální odvětví, jakou jsou chmelářství, ovocnářství a zelinářství, vinařství, lnářství, pěstování olejnin atd. Působnost družstva se pak nemusí omezovat jen na výrobní otázky, nýbrž může splnití dalekosáhlé úkoly i ve zvyšování úrovně naší vesnice po všech stránkách.

Zvláštní poslání je určeno Jednotnému zemědělskému družstvu v plánování zemědělské výroby a v zajištění výživy našeho lidu. Jednotné družstvo může být i ministerstvem zemědělství pověřeno k tomu, aby v rámci výrobních úkolů určených obcí uzavíralo s rolníky smlou-

vy o výrobních úkolech, čili aby se stalo kontrahentem těchto smluv, kde tuto funkci zatím vykonávají národní výbory. Tak se zemědělcům sdruženým v Jednotném zemědělském družstvu umožní, aby nejen znali své plánované úkoly, nýbrž aby si k jejich splnění zajistili družstevní svépomocí i potřebné předpoklady.

Stanovy Jednotného zemědělského družstva, které se nyní ve velkém počtu rozšiřují po našem venkově a jsou živě diskutovány, vykonají i své politické poslání. Přesvědčí naše zemědělce, že Jednotné zemědělské družstvo je věcí dobrovolného rozhodnutí zemědělců, kteří také sami stanoví rozsah jeho působnosti podle místních podmínek. Ze stanov se naši zemědělci přesvědčí, že tu nejde o výrobní družstvo, které by snad mohlo komasovat majetkovou podstatu svých členů, nýbrž že jeho funkce spočívá v tom, aby pomáhalo samostatně hospodařícím rolníkům, zejména malým a středním v jejich práci a aby povznášelo výrobnost a rentabilitu jejich práce nad tu úroveň, na kterou by stačili z vlastních sil. Tak se osvědčí stará zásada Kampelíkova: „Co jednomu nemožno — všem dohromady snadno“.

Co od nás žádají naše lesy

V posledních desetiletích s rostoucím rozsahem a rozmanilostí průmyslové výroby stupňují se značné nároky na lesní těžbu. Dřevo je dnes surovinou nezbytnou pro daleko více výrobních oborů, než tomu bylo před půl stoletím. Při tom se možností pro použití dřeva, jakožto výrobní látky stále množí. A tak se stalo, že jsme požadovali od našich lesů více, nežli nám mohly dávat bez újmy své podstaty. Rok od roku lesní těžba vzrůstala a vyvrcholila za okupace, kdy se proměnila v pusté drancování lesů. V tomto hospodářství nesmíme pokračovat. Dnes, kdy jsme se rozhodli pro plánovitě hospodaření, vidíme jasně nejen přítomný stav, ale můžeme zároveň odhadnout budoucí vývoj.

Dnešní rozloha našich lesů představuje reprodukční základnu, která je s to dodávat nám rok co rok určité množství dřeva ze svého přirozeného přírůstku. Jakmile však těžbou překročíme míru tohoto přírůstku, saháme do podstaty lesů a tím si reprodukční základnu pro další roky zmenšujeme. Kdybychom tak postupovali stále, hospodařili bychom od deseti k pěti, musili bychom čím dále tím větší množství dřeva dovážet, plátili za ně svými výrobky, nehledě k dalším nepříznivým účinkům ubývání lesů, které by se projevil v našem vodohospodářství, podnebných poměrech a j.

Proto hned po našem osvobození z německé okupace vyvíjelo ministerstvo zemědělství úsilí, aby obracelo pozornost široké veřejnosti k významu lesů pro náš stát a jeho obyvatelstvo. Rok co rok pořádáme v jarním období Týden lesů, abychom si uvědomili důležitost lesů pro naše hospodářství, pro zdraví lidu, pro klimatické podmínky a pro krásu naší krajiny. Letošní Týden lesů připadá na dny 24.—30. dubna. Hlavní jeho zřetel je zaměřen k šetření lesů. A tu si musíme být vědomi, že lesům škodíme nejen tím, že olamujeme hlázu lesních stromů, že nešetrou nohou ničíme mladé sazenice sotva vysázených lesních

porostů, že neopatrným zacházením ohněm nebo nedbalým odhozením sirky, způsobujeme zhoubné požáry lesů, ale že také velikou měrou poškozujeme naše lesy, a to daleko více než jsme s to si představili, tím, že nešetrně hospodaříme s dřívím, které nám les dává. Je přímo hrůzná národní majetkem, jestliže používáme dřeva jako paliva tam, kde to není nezbytně nutné. Náš dvouletý plán i začátek plánu pětiletého značně přispěl k vystupňování těžby uhlí, takže potřebu domácího otopu můžeme kryti i tam, kde tomu tak dříve nebylo. Je proto krajně nehospodárné, jestliže se zejména na venkově používá dřevo jakožto paliva na místo uhlí. Spalujeme tím důležitou surovinu pro náš průmysl, spalujeme tím hodnotnou výrobu, které bychom jinak ze dřeva mohli mít, ochuzujeme tím nejen naše lesy, ale i samy sebe. To je jedna z nejvážnějších skutečností, které si musíme v letošním Týdnu lesů připomenouti, abychom zamezili dalšímu úbytku lesních porostů, bez nichž by naše krásná vlast nebyla tím, čím byla od věků a čím je dosud.

Pro letošní sklizeň chmele bude započteno 82.000 česáčů.

Jedním prototypem krychlovým měrem dříví se připravujeme o více než 1000 párů jenných pančoch.

Devadesát procent Američanů nechce válku — prohlásil canterburský děkan Hewlett Johnson.

Kulturní a vědecké konference pro světový mír v New Yorku se zúčastnilo 2823 delegátů.

Ve veřejné a městské správě amerického okupačního pásma v Německu je 45—50 procent bývalých nacistů.

Koncem března bylo v Bavorsku 365 tisíc nezaměstnaných.

V evropských vodách budou zahájeny námořní manévry za účasti loďstva všech signatářů atlantického paktu.

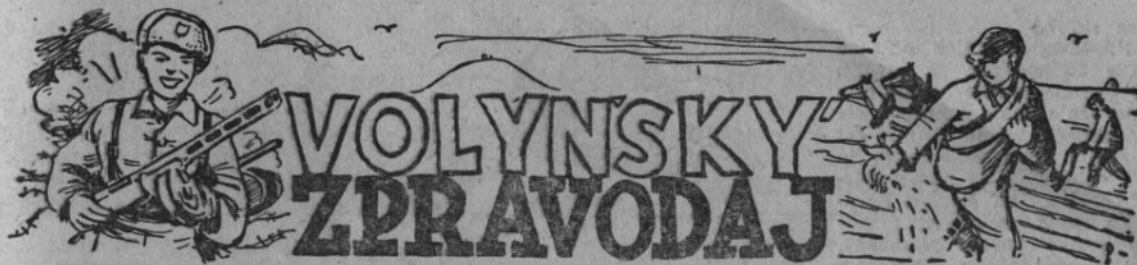
BOJ PROTI VÁLCE NA SVĚTOVÉ FRONTĚ

(Pokračování ze str. 5.)

bor míru vědomím o zdrcující většině těch, kteří již nedopustí, aby všezničující válka mezi národy se stala i nadále nástrojem státní politiky.

Logickým následkem kulturní a vědecké konference pro světový mír v New Yorku bude svolání Světového mírového sjezdu do Paříže v nejbližších dnech. Tento světový sjezd se sejde v říši ve znamení víry, že záleží jen na dobrovolných silách národů, aby válce byla vyhlášena válka a tak s ní bylo i ukončeno. Den ode dne tak roste přesvědčení, že světový mír nebude zabezpečen, dokud kapitalistický imperialismus nebude vystřídan novou soustavou světídní socialistické společnosti. V tomto vědomí jako by už také zněl umlčený kapitulistické nadvlády a zvůle i těch zemích, které se ochotně zapřahly do válečného vozu imperialismu spojených států. Válku nelze vésti bez účasti lidu, a právě pracující lid v kapitalistických státech stojí dnes v čele nové fronty a svým rozhodnutím nejobovat proti Sovětskému svazu a státním lidových demokracií láme poslední děje válečných štváčů na jejich krvavě obrodružství.

Také lid Československa se zařadil k této světové mírové frontě a všemi prostředky jí pomáhá v jejím zápase proti válečným paličům. Zkušenosti našeho lidu s válkou jsou takové, že náš lid válku upřímně nenávidí. Mnichov a vávový útlak německým fašismem nás naučily, abychom nedovolili opakování stejné doby našich dějin a stáli proti válce a válečným štváčům po boku všech, kteří tomuto nebezpečí vypověděli nesmiřitelný boj.

Zprávy svazu

Ministr nár. obrany arm. gen. Ludvík Svoboda přijal minulý týden našeho zástupce v Praze škpt. Kozáka, který ho informoval o některých aktuálních otázkách týkajících se záležitostí vol. Čechů. Mezi jiným byla projednávána i otázka zájezdu na Duklu, který bude pravděpodobně organizovat MNO v červenci t. r.

*

Níže uvedené příslušníky zahraniční armády ze SSSR z řad mužstva bývalé voj. skupiny Zatec vyzýváme, aby se ve vlastním zájmu přihlásili zdejší administraci korespondenčním lístkem, v němž uveďte řádnou adresu, t. j. místo pobytu (obec, ul., čís.), poštu, okres. Žádáme, abyste známe osoby, které snad náš časopis nemají, na tento seznam upozornili. Jedná se o vyplacení měsíčních částek vojenských požitků, které bývalou skupinou nemohly být vyplaceny pro nevěstnost těchto osob. Jestliže některý snad zemřel, nechť pozůstali tuto okolnost rovněž oznámí s datem úmrtí a místem, aby příslušné částky mohly být poukázány pozůstalostnímu soudu. Pozůstali nechť též uvedou svou adresu.

Voj. v z.: Banašuk K., Bešta Václav, Carola Antonín, Cigal Jaroslav, rt. v z. Dědek Jindřich, des. v z. Duben Emil, voj. v z. Florián Vladimír, des. v z. Grasiik Mikuláš, rt. v z. Hamer Vladimír, svob. v z.: Holubička Jaroslav, Holubko Josef, voj. v z. Houda Alexandr, des. v z. Husička Václav, čet. v z. Kacamon Václav, voj. v z. Kampas Vladimír, čet. v z. Kaper Václav, svob. v z. Karel Vladimír, čet. v z. Karš Feodor, svob. v z. Kobrt Josef, des. v z. Kolář Antonín, voj. v z. Konet Boris, Konstantinovič Antonín, svob. v z. Koptová Libuše, svob. v z. Kořán Theofil, voj. v z. Ksírka Antonín, rt. v z. Machovský Antonín, voj. v z. Matouš Josef, voj. v z. Mauler Jindřich, voj. v z. Mavr Vladimír, svob. v z. Nesvadbá Josef, des. v z. Nesvadbová Olga, voj. v z. Novotný Ladislav, voj. v z. Petržalka Antonín, voj. v z.: Pál Josef, Průzník Vladimír, Rožek Vladimír, svob. v z.: Schovánek Bohuslav, Sitař Václav, Skoráb Vladimír, skupina 14 mužů „SKLIN“, čet. v z. Sodomek Václav, voj. v z. Sotola Antonín, svob. v z. Sotola Josef, voj. v z.: Stuchlý Vladimír, Svoboda František, Šimáček Josef, des. v z. Stech Jaroslav, des. v z. Válek Václav, svob. v z. Vlček Jan, voj. v z. Vohralík Jaroslav, čet. v z. Vojar Josef, svob. v z. Volf Vladimír, voj. v z. Vorajs Josef, des. v z. Vostrčil Alexandr, svob. v z. Vyletěl Josef, čet. v z. Zajíc Boris, voj. v z. Zistek Zdeněk, svob. v z. Žáček Antonín.

*

Dobře situovaní bezdětní manželé z venkova by rádi vzali za svého (adoptovali) volyňského sirotka, nejraději holčičku, pokud možno menší. — Nabídky zasílejte na adresu Josef Pátek, Praha - Smíchov, ul. U Santošky č. 5 anebo na Svaz Čechů z Volyně v Zatci.

Upozorňujeme znovu všechny naše krajan, že zástupce SCzV u Československého ústavu zahraničního v Praze škpt. ing. Kozák přijímá návštěvy a vyřizuje záležitosti našich reemigrantů v pondělí, úterý a středu od 8—15 hodin.

Náhrada za odevzdané RA anebo 1. čs. sam. sboru v SSSR koně

Reemigranti z Volyně, kterých žádosti o náhradu za odevzdané koně na Volyni RA anebo 1. čs. sboru v SSSR byly ministerstvem národní obrany zamítnuty anebo dosud nevyřízeny, upozorňujeme, aby požádali o náhradu těchto znovu. Tiskopisy žádostí o potvrzení a odevzdání koní RA anebo 1. čs. armádnímu sboru v SSSR zašleme na požádání. Žádosti jest třeba zasílati na novou adresu: Ministerstvo národní obrany, III. odbor, Pha XIX, nám. Svobody.

Vyhlaška

Na přání Československého zahraničního ústavu — krajský sekretariát v Ústí n. L. — je třeba založit přesnou evidenci všech reemigrantů ústeckého kraje.

Proto z příkazu ONV v Zatci vyzývá místní národní výbor v Zatci všechny reemigranty, kteří mají svoje trvalé bydliště v Zatci, aby ihned ohlásili na Radnici, č. dveří 16 tyto údaje:

1. Jméno reemigranta — příjmení
2. trvalé bydliště — přesná adresa
3. počet nezaopatř. rodinných příslušníků
4. země, odkud reemigroval
5. povolání původní a dnešní
6. ovládá češtinu — slovenštinu písmem
7. od kdy usazen v Českosl. republice

Jelikož se tyto seznamy reemigrantů stanou podkladem pro zvýšenou sociální a kulturní péči, žádá místní národní výbor v Zatci, aby všechna hlášení byla učiněna včas a řádně.

Soc. a zdr. ref. MNV: Předs. MNV v Zatci: Jarešová v. r. F. Malát v. r.

Budujeme sociální fond

Na křtinách u Vlad. Studeného v Moravici bylo vybráno 1700 Kčs na soc. fond na podnět p. Šimsy — Vřele děkuje.

Malý oznamovatel

Přijmou se k okamžitému nastoupení jako prodavačky ženy nebo dívky do prodejen Obchodní domy, nár. podnik v Zatci. Podmínky se dohodnou ústně — budou dobré. Hlaste se okamžitě na adresu: M. Matatko, Zatec, Masarykova tř.

Ing. Alois Červín:

Koliňák na Volyni

Vzpomínky na Volyn (Pokračování)

V těchto lesích žili v jeskyních poustevníci. V městečku ovšem žilo dost Židů a — vzpomínám si jasně, že jsme tam byli ve čtvrtek, v pátek a v sobotu — vidím před sebou živě starého Žida již s modlitebními řemínky kolem hlavy, kterak zavírá krám, když se v pátek ukázala první večerní hvězda. Začalo svěcení soboty. Jenže ještě dříve, než počajevošti Židé začali svítit sobotu, provedli v pátek dopoledne tvrdou demonstraci. Při návštěvě ranních bohoslužeb, které se konaly v přízemním klášterním chrámě — do hlavuško chrámu se musí po schodech — jsme se všimli, že k přijímání přistoupili dva mladí lidé, muž a žena. Jak jsme se na ně ze zadu dívali, soudili jsme, že to jsou prostí Ukrajinci, zvláště mladý muž, který měl na nohách holinky zobrazené tak, jak je nosili Ukrajinci. Po bohoslužbě jsme se zdrželi návštěvou klášterních podniků, jako malírny ikon, a když jsme vyšli před klášter, stali jsem se svědky židovské demonstrace. Z klášterního dvora se vyřítila prostá bryčka, na které seděl onen mladý muž v holinkách z kostela vedle mladé ženy, s kterou byl u přijímání. Mimo ně seděly bryčce dvě mladší ženy. Bryčka uhaněle bystře po náměstí někam došla, ale to ji nezachránilo před tím, aby z hloučku Židů, shromážděných zřejmě úmyslně pod klášterem, se za ní neozývaly rozhorlené nadávky. I kamením házeli Židé na svatebčany. Naproti tomu křesťané stojící na náměstí se smáli. Tušili jsme již, co se asi stalo, a klášterní restaurátor nám to potvrdil. Onen mladý ženich přestoupil ze židovské víry na pravoslavnou, aby si mohl vzít Ukrajinku a proto to klautí a házení kamení od Židů, a proto to zřetěně uhanění bryčky, aby svatebčané znemožnili Židům případně ještě ostřejší zákrok. Zcela ovšem nedávám a kamení neunikli.

V Počajevě se nám tehdy stala smutná příhoda. V klášterním papírnictví — pravoslavné kláštery jsou úžasně soběstačné, asi tak jako v katolické církvi kláštery benediktinské: mají na příklad vlastní zemědělství — jsem si chtěl koupit nějaké pohlednice a ptal jsem se, nemají-li nějaké „kartošky“, což byla ovšem chyba, jak jsem se po delší chvíli

(Pokračování na str. 8)

(Pokračování se str. 7.)

dověděl. — Prodávající mnich ochotně řekl, že mají a že nás pro ně zavede. Nu, ničeho. Bylo mně to sice trochu divné, že žádanou věc nemají v krámě, ale když nemají, nemají, budou ji mít asi jinde. Mnich zavřel krám, šel s námi do velké klášterní zahrady a že nám vyhledá mnicha, který má na starosti správu zahrady. Za chvíli ho přivedl a přivoláný mnich nesl v košíku brambory, které nám již z povzdálí s úsměvem ukazoval. I rozběsklo se mně v hlavě. Ze jsem to ruské slovo špatně vyslovil? I začal jsem se omlouvat a vysvětloval jsem, že jsem nechtěl „kartošky dla kušanija“ (k jídlu), ale „kartočky, na katorých možno pisat“. Zahradní mnich postavil košík s brambory na zem a dal se i s krámovým mnichem do srdečného smíchu. A my jsme se ovšem smáli s nimi. Pohlednice jsme si pak koupili pěče jen v tom krámě, kde jsme je původně sháněli.

A ještě něco o volyňských Židech. Tentokrát něco z jejich nedávné tragédie, kdy je dal Hitler za poslední války vyvražďovat. Vypravoval nám to jeden starý český volyňský kněz, který se s ostatními volyňskými Čechy vrátil do staré vlasti, když nás se svou ženou navštívil. V Lucku, kde žilo velmi mnoho Židů, vyzvali Němci rabína, když již Židé stáli u hromadného hrobu čekající na hromadnou popravu kulometry, aby je připravil na smrt. Patrně se z čekajících zástupů ozýval nářek, který německé uši dobře nesnášely. Rabin opravdu Židy uklidnil, řekl jim, že jejich smrt je nutná, aby budoucí svět byl šťastnější a lepší, aby tedy statečně umřeli ve vědomí, že to Bůh chce. Chudáci Židé pak se nechali postřílet trpně, bez nářku jako beránkové. Jenom stále opakovali slova: Bůh tomu chce. — Rabínovi za to, že svůj úkol tak dobře provedl, chtěli Němci život darovat, ale on odmítl, postavil se do jedné řady se souvěrci a nechal se zastřelit stejně statečně jako oni.

Pustím se teď do vzpomínek seřazených podle větších měst, v jejichž okolí byly české vesnice, a budu se snažit vzpomínat na takové příběhy, které by zajímaly každého. Ale než se dám do putování po Volyni, uvedu ještě dva domy ze svého pozdějšího dojíždění na Volyni přes Krakov a Lvov. Tyto dvě vzpomínky vám ukáží, jak nezdravý poměr byl mezi sousedními slovanskými národy: mezi Poláky a námi Čechy na jedné straně a mezi Poláky a Ukrajinci na straně druhé.

Když jsem jednou jel na Volyni přes Krakov, přistoupili v jednom haličském městě do československého přímého vozu, kterým bylo možno jeti z Prahy až do Lvova, dva starší manželé. On byl uražen tím, že v tomto voze byly nápisy, jak tomu má být podle mezinárodních smluv, v řeči francouzské, anglické a ovšem i české — vždyť to byl náš vagon — ale nikoliv polské. A hned začal své ženě vykládat, že to Češi dělají schválně. Poslouchal jsem jeho vyklady se zármutkem a viděl jsem, kam až zaslala beckovská protičeská-propaganda, šla vsugerovala polskému národu přesvědčení, že Češové dělají Polákům jen zlo. Tehdy jsem si nebyl jist, proč jsou nápisy jen v těch řečích a proto jsem se ostýchal ozvat. Dnes lituji, že jsem se tehdy přece jen neozval. — Druhý dom jsem je z Lvova. Tam jsem musil vždy čekat několik hodin na spojení do Lucka.

(Pokračování přístě).

Osobně

Druhá olympiada a přihlášky

Sotva vyšla Věrná stráž se zprávou o druhé olympiádě 1949, již se hlásí zájemci a přihlášky. Jde jen o to, aby přihláška byla řádně vyplněna. Čitelně uveďte autora té věci, ve které hodláte soutěžit, uvědomte si, že je to soutěž v interpretaci lidového umění čtyř slovanských národů, ať je to čeština, slovenština, ruština, polština nebo ukrajinština. Víím, že tyto řeči dobře ovládáte a tak využijte tuto příležitost. Nejlépe by bylo, kdybyste přihlášku vyplnili na stroji. Také odpovídám na dotazy. Krajanka S. se ptá, zda mohou soutěžit také dospělí. Samozřejmě, že mohou! Jde jen o dodržení podmínek. Kraján J. S. Vojkoviče žádá o pomoc v nacvičování. Tož jak-

mile budu mít čas, jistě se k vám podívám. Jde o to, abyste pracovali co nejvíce samostatně, vyberte si něco z V. S., kde jsme vám přinášeli některé básně; písni znáte, jde jen o to, abyste si je pro sbor upravili. A to, že máte nový soubor, to mě jedině těší, bude tak alespoň i Karlovarsko zastoupeno. Po případě poproste některého z ochotných učitelů, jistě vám nikdo neodmítne pomoc. Ano, s povinnou básní jsou potíže, ale nebojte se jí, musí ji každý v sole recitovat a když někomu čeština, a to spisovná, dělá potíže, zase se obraťte na zkušeného učitele, rád vám poradí. Jen nezapomeňte, že konečný termín k přihlášení je 20. duben! V. L.

Kdo obhajuje titul vítěze?

Přinášíme pořadí vítězů první olympiady z minulého roku, kteří budou obhajovat své dobyté posice. Ovšem, že na ně zátočí noví a noví soutěžící a nebude to snadné, dobyté posice uhájit. Je ve skutečnosti snažší zátočit na někoho, kdo vede, neboť ten, kdo vede, může ztratit a ten druhý jen získat. Proto se vždy daří lépe těm druhým. Tim také se stávají výbojnějšími, více si dají záležet na přípravě. Jeden skrytý favorit se mi svěřil, že často chodí na recitační večírky STM, kde recituje česká mládež sborové recitace a mnoho se prý naučil. Tož uvidíme. A teď vítězové 1. olympiady lidového umění a tvorby 1948, kteří obhajují.

Zpěv solo: 1. Sjatkovská Jarmila, Chomutov, 2. Car Ivan, Suchdol n. O., Morava, 3. Činka Boris, Aš.

Recitace solo: 1. Židlický Václ., Zatec, 2. Šulženko Jiří, Meclov, Šumava, 3. Bímová Zdeňka, Bohosudov u Ústí n. L.

Hudba klavír: 1. Permanová Jiřina — Podbořany, 2. Hajná Alena, Mar. Lázně. Harmonika: 1. Hajný Stanislav, Mar. Lázně.

Duo zpěv: 1. Tomášková Olga a Květoňová Emilie, Kunín, Morava, 2. Rudolf a Jaroslav Hovorkové, Hořesedly, Podbořany, 3. Židlický Václav a Kogutič Ivan, Zatec.

Národní tance: 1. Kult. skupina „Zatec“, 2. Kazilovská Jiřina a Šulženko Jiří, Meclov, Šumava.

Národní tance solo: 1. Šulženko Jiří Meclov, Šumava.

Sborové recitace: 1. Kult. četa „Volyň“, Suchdol n. O., Morava, 2. Kult. skupina „Zatec“.

Sborový zpěv: 1. Sbor „Boratin“, Chotiněves, Litoměřicko, 2. Kult. četa „Volyň“, Suchdol n. O., Morava, 3. Kult. skupina „Zatec“.

Vlastní skladby básní: 1. Šajnová Anna, Malá Čermná.

A k těmto vlastním skladbám básní bych dodal: Nemusí je recitovat básník sám, nýbrž je jen poslat do redakce Věrné stráže do Zatece. Také pro ně platí termín 20. dubna. Porota složená z odborníků posoudí a udělí ceny a na 2. olympiádě se už jen přečtou vítězové, a jejich básně budou otištěny ve Věrné stráž. Básně pošlete pod nějakou značkou a k nim připojte obálku, ve které uveďte své jméno a adresu, obálku zalepte. Tim se také zamezí ovlivňování soudcovského sboru.

Každý básník pošle čtyři básně v češtině nebo slovenštině a může se také pokusit o báseň v jiné slovanské řeči. Čeština nebo slovenština je povinná.

Výše vyjmenování vítězové jsou připuštěni k soutěži bez předcházejícího vyřazování. K nim již teď přistoupila také Kult. skup. „Šumavan“ z Meclova, která se již kvalifikovala do ústřední soutěže. Bude to nekrvavý a nádherný boj, který se rozpoutá zase 30. dubna a 1. května o prvenství a titul: „Vítěz 2. olympiady lidového umění a tvorby 1949“.

Než se, připravte a do toho.

Vladimír Líbovický.

Důležité!

Ještě jednou upozorňuji, že po 20. dubnu, kdy končí termín k přihláškám, nebude nikdo k soutěži připuštěn. Doufám, že každý čte Věrnou stráž a čte také pozorně. Nejlépe, aby se pak bral na někoho ohled, je to z důvodů organizačních nemožné, nášší to pak zmatek. Taková organizace není malichernost a v zájmu plynulého průběhu musí si každý přihlášku podat včas.

ВИКТОР ГУСЕВ

МАТЬ И СЫН

В далекий дом в то утро весть пришла.
Сказала так: „Потеря тяжела,
Над снежною рекой, в огне, в бою
Ваш муж отчизне отдал жизнь свою”.
Жена замолкла. Слов не подобрать.
Как сыну, мальчику, об этом рассказать?
Ему учиться будет тяжело.
Нет, не скажу. А за окном мело.
А за окном седой буран орал.
А за окном заводы, снег, Урал.

И в школу тоже весть в тот день пришла,
Сказали: „Школьники, потеря тяжела.
Отец Володи вашего в бою
Отчизне отдал жизнь прекрасную свою”.

И сын об этом от товарищей узнал.
Сидел среди друзей, весь вечер промолчал.
Потом пошел домой и думал он: „Как быть?”
И матери решил не говорить.
Ведь нынче в ночь ей на завод итти.
Об этом скажешь, — не найдет пути.
С тех пор о нем и вечером и днем
Они друг другу говорят, как о живом.
И вспоминают все его слова.

И как он песни пел, как сына целовал,
И как любил скорей притти домой,
И он для их любви действительно живой.
Вот только ночью мать слезу смахнет,
В подушку сын украдкою всплакнет,
А утром надо жить, учиться, побеждать.
Как силу их сердец мне передать!

Л. ГЛБОВ

МІРОШНИК

Мірошник мав хороший млин.
В хазяйстві не абищо він:
Про це гаразд усякий знає,
Хто хлібець має.
Млин у Мірошника був водяний.
Мірошник той Хомою звався.
І був він чоловік такий,
Що не гаразд за діло брався.
А інший раз
Буває дорогий і час.
Вода раз греблю просмоктала...
Ну, що ж! узять би й загатить.
Так ні! Мірошник спить та спить,
Вода ж біжить... Ще більш прорвала;
Хомі й за вухом не свербить.
Хто йде — мерщій у млин загляне:
— Ой, Хомо, Хомо, схаменись!
Он скоро вже й води не стане;
Піди лиш, брате, подивись! —
Я він їх слуха щось не дуже:
— Нехай лиш! річка — не калюжа;
Води ще стане на весь вік! —
З Хоми сміються добрі люди:
— Тоді побачимо, як буде,
Дурний ти, Хомо, чоловік! —

ЛЕБЕДЕВ-КУМАЧ

КОМСОМОЛЬСКИЙ БИЛЕТ

Комсомольский билет, комсомольский билет,
Ты у сердца согрет молодого,
Там, где скрыт заветный девичий портрет
Да от матери нежное слово.
Все мечты, все, что было, что будет и есть,
Все, что нас согревает на свете,
Нашей юности цвет, нашей родины честь —
Все слилось в комсомольском билете.
Пионерских костров золотая зола,
Необъятные наши просторы,
Наша школа, где крепкая дружба росла,
Комсомольские жаркие споры.
Вечеринки, собранья и ночи без сна,
И любовь, и работа большая...
Комсомольский билет — это наша страна,
Это молодость наша родная!
В гимнастерке походной у сердца согрет,
Верный спутник отваги и чести,
Ты на подвиг зовешь, комсомольский билет,
Неустанно взываешь о мести.
Ты, как совесть живая, с бойцом говоришь,
Слыша сердца биенье любое,
Прославляешь героев и трусов клеймишь,
Вдохновляешь для смертного боя.
Комсомольцы всегда и везде впереди,
Не дают они клятвы впустую,
Как святыню, они берегут на груди
Комсомольскую книжку простую.
Без победы ни жизни, ни радости нет,
Ни свободы, ни дома родного...
Комсомольский билет, ты у сердца согрет,
Ты у сердца согрет боевого!

І справді — сталося, як казали:
Вода зійшла — колеса стали.
Злякався Мірошник та й біжить
Притьмом до прірви, щоб гатить.
Курей тим часом із десятків
Прийшло напитися води.
Уздрів Мірошник цих паньматок:
— Бач, капосні! — кричить, — куди!
У мене й так води немає,
Ще й ви сюди! —
І зозла палицю хапає...
Шпурнув — та й всіх курей побив,
А млин стоїть, хоч прірву й загатив;
І що робити — не втямає...
Ні з чим zostався мій Хома:
Води нема й курей чорт - ма.

На світі є такі пани:
Без діла сотні всюди сують,
А за недогарок вони
Людей і лають, і мордують
(Вони це так, бач, хазяйнують!...)
Та й диво, що у їх
Хозяйство піде все на сміх!

Л. ГЛІБОВ

ЩУКА

На Щуку хтось бумагу в суд подав,
Що будім би вона такеє виробляла,
Що у ставу ніхто життя не мав:
Того заїла всмерть, другого обідрала,
Піймали Щуку молодці
Та в шаплиці
Гуртом до суду притаскали,
Хоча чуби й мокренькі стали.
На той раз суддями були:
Якісь два Осли,
Одна нікчемна Шкапа
Та два стареньких Цапа, —
Усе народ, як бачите, такий
Добрячий та плохий.
За стряпчого, як завсідги годиться,
Була приставлена Лисиця...
А чутка у гаю була така,
Що ніби Щука та частенько,
Як тільки зробиться темненько,
Лисиці й шле то щупачка,
То сотеньку карасиків живеньких,
Або линів гарненьких...

Чи справді так було, чи може хто збрехав
(Хто ворогів не мав), —
А все таки катюзі,
Як кажуть, буде по заслузі.
Зійшлися судді, стали розбирати:
Коли і як воно, і що їй присудити?
Як не мудруй, а правди ніде діти,
Кінців не можна поховать...
Недовго думали — рішили —
І Щуку на вербі повісити звеліли.
— Дозвольте і мені, панове, річ держати! —
Тут обізвалася Лисиця:
— Розбийницю таку не так судить годиться:
Щоб більше жаху їй завдати,
І щоб усяк боявся так робити,
У річці вражу Щуку утопити!
— Розумна річ! — всі зачали гукать.
Послухали Лисичку
І Щуку кинули — у річку.

Kulturní skupina „Žitomír“

Kolem 2. olympiady

Na první olympiadě upozornil na sebe svým přednesem prosy v ukrajinštině Jaroslav Svoboda, vol. Čech od Žitomíru. Byl to jeden z mála žitomírských Čechů, kteří se zúčastnili našeho kult. podniku.

Po I. olympiadě jsem mu napsal, že když dodrží podmínky soutěže, bude jedním z favoritů. A skutečně, sotva bylo oznámeno datum druhé olympiady, ihned se přihlásil do výřazovací soutěže, ale ne sám, nýbrž s celou kult. skupinou „Žitomír“.

Přímou z Ústí n L jsem se tam rozejel. A výsledek nad očekávání dobrý. Skupina má 16 členů, vesměs žitomírských Čechů a též jednoho místního Čecha a Bulhara. Zaměstnání jsou většinou jako dělníci v místní porculance. Udělali jsme zkoušku s tímto výsledkem: Sborový zpěv v 6 řečích, 2 dua zpěv, 1 solo recitace, 1 duo kytary a balalajky a 1 harmonika se kvalifikovaly do závěrečné soutěže v Žatci 30. dubna. Agilní vedoucí, krajan Svoboda, je neúnnavný pracovník na tomto poli.

Jakubov bude první, který bude mít čistě žitomírskou skupinu na II. olympiadě. Starší členové jdou příkladem mladým, jak se má pěstovat národní kultura Slovanů. Na otázky

mi odpověděl krajan Svoboda toto:

1. Jaké máte vzpomínky na I. olympiadu?
— Jenom dobré. Moje vystoupení bylo jen studijní, chtěl jsem se přiučit, jak se to zde ve vlasti dělá.

2. Jak jste propagoval od té doby slovan-skou lidovou tvorbu veřejně?
— Doposud ne. Je to krátká doba, musel jsem to dát dohromady Ale v sobotu již vystupujeme v továrně pro osazenstvo společně s kult. skup. SNB Jáchymov.

3. Jak se připravujete na II. olympiadu?
— Ovšem, že se připravujeme. Nechej nic říkat napřed, ale těšíme se všichni, určitě obstojíme, i když postrádáme mužské hlasy. A soutěžíme v několika disciplínách, a to by v tom byl čert, abychom někde nezavadili o nějakou tu cenu. Víte, já jsem topič v továrně a když dokážu rozpálit porculán, tak snad tu soudcovskou komisi také rozehrájeme.

Tímto končil rozhovor a myslím, že se to kult. skup. „Žitomír“ podaří! Je potěšitelné, jak se naši přizpůsobili v továrně a naučili se mnoho věcí. Jsou šikovní.

Vlad. Libovický.

Putování po odbočkách

O Meclovu jsem psal již před I. olympiádou a všichni dobře vědí, jak to dopadlo, že přijeli dva členové a obstáli. Teď došlo zase na Meclor, mají svůj soubor „Sumaván“ pro pěstování slovan-ského folkloru. 27. března měli veřejné vystoupení s velkým úspěchem a kvalifikovali se pro ústřední soutěž na 30. IV. a 1. V. do Žatce. A když je člověk na Sumavě, začel jsem si do dalšího místa, kde se také k soutěži přihlásil Boris Tichý ze Starého Kramoliva. Vlakem se dojede do Mutěšína, a tam prý je to blízko. Ano, hořčinu pěšky a už jste tam. Ovšem, je to kraj hornatý a je zde vlhko. Trochu té vláhy bychom

potřebovali na Žatecko, kde nenapadal vůbec sníh a seje se zase do suché půdy. V obci bydlí jen tři rodiny našich, ale také v okolních žijí naši. Jsou roztroušeni po vesničkách, které nemají skoro žádného spojení, ztrácející se v divoké kráse kopců, lesů a pastvin. Při rozhovoru s pí Tichou se dovídám, že měli čtyři syny a o tři přišli ve válce, zůstal jim jen ten jeden. Po tamtěch mají jen foto a doklad o tom, že padli. Otec byl také v armádě a byl raněn. Ovšem, synové padli v RA a tak žádné odškodnění zatím nedostali. Máme my to ale ještě hodně nerozřešených věcí, co natropila válka, a již by někdo chtěl zase novou.

Na dotazy ohledně ceny všestrannosti odpovídám: Samozřejmě ji dostane ten, kdo bude soutěžit ve více disciplínách a jeho umístění po sečtení bodů bude nejlepší. A také jistě že se bere v úvahu v kblíka řečích soutěžil. Pro sbor to snad bylo jasné.

Na přihláškách, které se vyplňují pro soubor neb sbor, uveďte na druhé straně jmenovitě všechny, kdož ve sboru účinkují, je to proto, aby se včas mohly vyhotovit jejich diplomy. Na tohle také nezapomeněte.

Ohledně kostýmů! Není nutné, abyste vystupovali v krojích, nemáte-li je. Stačí normální šatečky, jaké kdo má. Ale pro soubory nebo sbory by bylo dobré, kdyby členové byli oblečeni alespoň do bílých halenek a tmavých sukněk, pánové bílé košile a tmavé kalhoty. Ovšem, že kdo má národní kroj, že si ho vezme.

Solo zpěv — prosím, aby ten, kdo nezkouší, necvičí při doprovodu piana, zpíval také bez doprovodu při soutěži.

Odpovídám br. Š. Ano, není nutné, aby vám ty tance někdo studoval, to se pozná. A právě to je soutěž lidové tvorby, to znamená, že si to každý tvoří sám!! Když to má nastudované, pak to není jeho zásluha, ale toho, kdo to studoval. A vy máte takové schopnosti si tance nastudovat, proto tím více vynikne vaše tvořivost.

Účelem olympiady je, aby každý soutěžil ve čtyřech slovanických řečích, ale docela dobře stačí, když bude někdo soutěžit ve třech. Ovšem čeština nebo slovenština je povinná.

Doprovod na nějaký hudební nástroj, sola, sboru neb duet je přípustný.

Trió ve zpěvu soutěží ve skupině duet a taktéž kytara s mandolinou neb balalajkou jsou zařazeny do skupiny sol na strunné nástroje.

A. Hřibovská

Karlův most

V pozdní hodině večera jak rozložený cenný skvost vykvele Města nádhera v záplavě světél, Karlův Most. Na temné vody Vltavy světelné pruhy padají hvězd odraz z nebe mihavý zlatými prsty hledají. Na mostě sochy svatých bdi upřený pohled oddaný kde zádušně k nebi ční vznešený obraz — Hradčany. Ta silueta na nebi jest cílem všech národních cest každý ji z Čechů velebí v ní naše hrdost, naše čest. Jak úzce s mostem spjatý jest tajemným poutem starý hrad o tom ti můžou v záti hvězd kamenné sochy povídat. Jen musíš chvíli liše stát Čas knihu dějin obrátí a listy bude olvírat jež v minulost tě navráti. Ožijí těla kamenná ze snu je kouzlo vyruší živola síla plemenná jim tvrdá srdce rozbuší. Od základu se sochy hrou v tu chvíli zmlkne celý svět o slávě města, noční tmou nadšeně budou vyprávět. O těch jež v dobách poroby volali národ sklíčený do boje, aby svobody prapor mohl být vztyčený. O těch jichž život mladistvý vlasti byl složen v oběti kdy pro prameny vítězství šli až do hlubin podsvětí. O velké síle nezlomných jež vdechli víru slábnoucím že stát a čekat, to je hřích neb příkladem jsou budoucím. Budeš-li dlouho tiše stát tu divné věci uvidíš prapor s kalichem uzříš vlát a husitů zpěv uslyšíš. Posloucheť můžeš celou noc než zaplane nad Prahou den kdy sochy zřítí divnou moc a usnou kamenný svůj sen.

*

Poděkování

Děkuji všem spoluobčanům, zejména krajanům vojiňským, za veškeré projevy účasti k utrpení v nemoci a při pohřbu mé drahé choti. Zvláště pak děkuji o. Antonínu, volyňskému pěveckému sboru z Hořesedel a j. obcí a četným dárcům květin. Dr. Doležal.

Brázda, nakladat. českých zemědělců, Praha II, Lützowova 3, vydalo ve sbírce „Rádce zemědělce“ jako sv. 89 odbornou knihu Ing. Dr. Ctibora Blattného — Fr. Neuwirtha — Ing. N. Ryžkova: Zdravá řepa — výnosná řepa. Autoři v knize poučují, jak uchovat cukrovou a krmnou řepu bez škodlivých činitelů a jak proti nim bojovat. Brožura je nepostradatelná pro každého praktického řepáře. 192 str., 43 obrázků, cena 48 Kčs.

Svědomitě se připravují

Na první olympiádě uchvátila svou hrou na klavíru Jiřina Permanová z Podbořan a nejen uchvátila, ale také zvládla. Na moje otázky odpověděla velmi ráda. Zde jsou její odpovědi.

1. Jaké máte vzpomínky na 1. olympiádu?

— Z první olympiády jsem si odnesla ty nejhezčí vzpomínky i povzbuzení k další práci. Ačkoliv jsem i dříve hrávala s chutí, olympiáda mě přiměla k tomu, že jsem začala vážněji přemýšlet o tom, jak bych pokračovala a zdokonalovala se v hudbě. Proto jsem se obrátila na mistra Sauersteina, ředitele hudební školy v Žatci. Mistr, ačkoliv je velmi zaměstnán, přece ochotně slíbil, že mi věnuje čas a pověděl mě kupředu, za což jsem mu velice vděčna.

2. Jak jste propagovala od té doby

slovanskou tvorbu veřejně?

— Již několikrát jsem přednesla v Podbořanech skladby slovanských autorů a to Smetany, Chopina a Cajkovského.

— Velmi ráda se zúčastním soutěže k druhé olympiádě a na vystoupení se svědomitě připravuji. S radostí bych uvítala utvoření kroužku pro propagaci slovanského lidového umění v Podbořanech, který by nás reprezentoval na olympiádách. Zúčastnila bych se ho nejen hrou na klavír, ale i jinak, totiž zpěvem a recitací.

Tolik vítěz 1. olympiády ve hře na klavír. Jak je vidět, nespokojí se s tím, co dobyla, ale chce si toto místo uhájit. Je si vědoma toho, že letos bude podniknut silnější útok na první místo, ale její odhodlání je — nedat se. Libovický.

Co odpověděl vítěz v sólové recitaci

Vítěz v sólové recitaci Václav Židlický se zdráhal odpovědět na mé otázky. Kdo zná tohoto skromného hochu, velkého pracovníka žatecké kult. skupiny, snadno tomu uvěří. Ale on nejen že je v zaměstnání, musí vydělávat na celou rodinu, přitom studuje soukromě a dále se vzdělává a ještě vede žateckou kult. skupinu. Tak se nedivte, že jeho odpovědi jsou stručné.

1. Moje vzpomínky jsou různé. Ty lepší však převládají. (Zde asi byl zati-

žen pořadatelskými starostmi — bohužel, ty bude mít zase.)

2. Vystupoval jsem na některých večířkách, kde jsem recitoval slovanské básně. (Mimo jiné také pro zaměstnance žat. pošty a po. ské zem. dělníky.)

3. V návahu jiných prací se ještě nepřipravuji, ale už začnu.

Vezmeme-li v úvahu jeho aktivní účast v kult. práci a jeho mladičkový věk, je to výkon pozoruhodný. V. L.

Hudba sblíží slovenské národy

Mnohý ze čtenářů se pamatuje na dobu před první světovou válkou, kdy se na výletech zvaly slovenské písně snad více než české. Také ruské písně a zvláště romance byly u nás velmi známé již před osmdesáti lety, kdy se zpíval na př. „Krásný sarafán“, dosud oblíbená ruská romance v dnešním SSSR.

Před více než sto lety Fr. Lad. Čelakovský šířil zájem o texty slovanských písní. Jeho Ohlasy písní ruských značně přispěly ke sblížení našeho národa s ruským Rusofilství bylo značně rozšířeno v povaze české i slovenské. Velký podíl na tomto citovém sblížení měla jistě hudba a nejvíce zpívání lidových písní.

Letošního roku sešla se dvě významná výročí. Je to 125. výročí narození

B. Smetany a 100. výročí úmrtí polského národního genia Frederika Chopina. V Praze i na venkově jsou pořádány oslavné večery těchto dvou geniů. Také v Žatci byl 6. dubna v aule gymnasia uspořádán Chopinův večer, na kterém byl vyličen intimní život tohoto skladatele a celou řadu klavírních děl zahrál známý virtuos mistr Sauerstein.

Tyto oslavy polského skladatele jistě přispějí ke sblížení česko-polskému. Je známo, jak rád hrával B. Smetana Chopinovy mazurky a jak po vzoru Chopinovu pěstoval formu polky. Vzrůstem obliby Chopinovy hudby bude jistě utuženo pouto sympatií mezi zmíněnými slovanskými národy a sympatie bude jistě prospěšná stykům kulturním i politickým. Prof. A. Vaníš.

Žatečtí se připravují

Kult. skupina „Žatec“ se pilně připravuje na 2. olympiádu. Zpěv nacvičuje krajan Vlk a pianou posílou je mu ing. Kučera. Sborové recitace cvičí Václav Židlický, a tak práce je v plném proudu. Jelikož ve skupině (po odchodu tříčlenných členů do Prahy na studie) je mnoho nových členů, kteří ještě nevystupovali, musí se více pracovat. A tak jako „na zkoušenou“ si ověřili své síly v Ústí n. L. Ovšem, bylo to v některých místech nejisté, a tak se přesvědčili, jaké mají nedostatky, aby na olympiádě obstáli. Více zkoušek a pak více vystupovat. Zkušenosti styků s obecním bude jen ku prospěchu. Žatec po loňském neúspěchu se nehodlá jen tak vzdát, chce

si své umístění opravit a proto se chystá svědomitě. Jako novinku zavádí při tancích doprovod strunného orchestříku. Jejich vystoupení v Ústí n. L. na krajském budovalatelském sjezdu reemigrantů našlo živý ohlas v tisku, který přinesl i obrázky, ale jejich členové vědí, že je to vše málo, že musí být dobří, aby mohli úspěšně zaútočit na vedoucí místa ve sborovém zpěvu a recitaci, taktéž ve zpěvních duetech chtějí se dostat výš, nežli je řetí místo.

Skupinové tance se také chystají, ale horší je to v sólech. Jinak budou soutěžit ve všech oborech, což uvidíme, jak obstojí. První květen nám dá odpověď a rozhodne o vítězích 2. olympiády 1949. J. K.

Feodor Savický:

Povídka

RUSKÝ ČECH

(8. pokračování)

— Myslíš, že se bude plazit celou cestu? — přerušil jej Ivanov. — Ten, jakmile odlezl kousek od nás, vstal a šel na celou výšku, aby tam byl dřív. Však ho znám. Vždycky to tak dělá, když je sám

— Vždyť jej mohou zabít, třebaš i naši — s obavou pronesl Moravský.

— Ba ne, ti už znají jeho noční pochůzky a uvidí-li nějakého člověka, jak se žene v celé své výšce, vědí, že je to Věstjakin — uklidňoval jej Ivanov.

— A proč to tak dělá?

— No, proč. Je líný lézt po břiše a nemá to rád. Je to riziko, ale přece se mu to vždycky dobře povede, má chlap štěstí.

— Takoví lidé mají vždycky štěstí — řekl Moravský. — Pozoroval jsem jej při jídle, když jedl tu kaši. Všude se stříli, lidé padají a on si s klidem pojídá kaši.

— Pst! — zašeptal Ivanov, když najednou ve výklenku se ukázala něčí hlava a leze přímo do zákopu.

Moravskému se leknutím až zatajil dech.

Ivanov jako tygr hodil se na neznámou osobu, zmáčkl mu hrdlo a potáhl jej k sobě. Byl to Rakušan. Vzápětí leze druhý. Také hlavou oopředu.

— Vítej ho potichu — zašeptal Ivanov Moravskému. Moravský se vzpamatoval a uchopil jej svými silnými rukama a zmáčkl mu hrdlo. Než se však nadáli, ve výklenku se ukázala třetí hlava. To už Ivanov držel v rukou pušku s bodákem a napichoval jej jak husu na rožeň. Jen zachrčel a už byl na něm Moravský, který jej vtáhl do zákopu. S tamními se mezitím už vypořádali.

Oba se teď s puškami přitiskli ke stěně a smluvili se, že jakmile polezou ještě další, buďou je mlčky probodávat.

Najednou Ivanov, vyhlédnuv ze zákopu, zpozoroval, jak Rakušan se přepravuje přes most. Upozorniv na to Moravského, jal se hledatí konec zapalovací šňůry. Když ji našel, nevěděl, jak ji má nepozorovaně zapálit, když všude kolem jsou nepřátelé.

Hluk na mostě zatím vzrůstal. Také dělostřelecká palba zesílila na celé linii fronty. Od ruské strany teď spustily kulomety. Ivanov vytáhl křesadlo, nahnul se k šňůře a podpálil. Moravský jej shora maskoval.

— Tak a teď pryč — pronesl Ivanov. A rozhlédne se vylezli ze zákopu a táhli se po břichu dolů k řece. Ještě neodešli ani dvacet metrů, když se najednou ozval silný výbuch. Všude kolem se všechno sypalo. Vznikl křik, stěny, nářky a lidé nevěděli, na čem jsou. Vznikla silná panika. Ještě více zesílila palba. Všude kolem nich se trhaly náboje.

Ivanov, jako starý voják, pochopil, v jaké situaci se nacházejí. Moravskému nic neřikal, jenom zašeptal:

— Lez za mnou! — a obrátivše se, lezli zpět k zákopu. Vlezli dovnitř a pozorovali, jak boj sílí a nabírá neobvyklých rozměrů.

Po záblescích jednotlivých výstřelů bylo možné určit sítuaci. Ivanov vystřelil hlavu ze zákopu a vysvětloval Moravskému, jenž stále nechápal proč se vrátili zpět a nešli raději ke svým:

— Vidíš tam vpředu ty malé ohničky a záblesky. To jsou pušky. To znamená, že jsme v týlu nepřítel. To je jejich přední voj, jenž se řetězovitě roztáhli, zalehl a ostřeluje naše posice. Ti tři, co jsme odpravili, lezli asi také v té řadě. Trefili však na nás, no a tady to dostali. Proto jsem ti říkal, aby sis počínal tiše. Když jsem chytil toho prvního za hrdlo a táhl jej k sobě, viděl jeho kamarád, že ten leze stále vpřed, tož si to také šinul za ním, ani neušil, že leze přímo do tvých rukou. A tak to bylo i s tím třetím. Viděl, že kamarádi se kryjí od palby v jakési díře, tak si to mazal za nimi. A tady jsem ho projel bodákem. A tak jsme mohli dostat ještě svému úkolu. Kdybychom byli začali střílet, leželi bychom místo nich tady my. Rozuměl jsi?

— Teď však se tady musíme nějak ukrýt. Může nám tenhle výlet přijít draho. Náboje našich se trhají s jedné strany a náboje rakušské s druhé. Jsme v křížové ohni. Nezabijí-li nás Rakušané, můžeme to dostat od našich. Ti jsou pane přesní. Podívej, jak přesně bijí do rakouských posic.

Když ukončil svůj výklad, podíval se na hvězdy a pronesl:

— Brzy se už bude rozednívat. Jen aby naši udrželi ten nápor! Rakušané by museli zaš ustoupit do starých posic a to by nás osvobodilo.

Avšak Rakušané naopak ještě postupovali vpřed. Oč střený byly značně posileny kulomety.

Najednou naši průzkumáci uslyšeli kroky bližících se osob, které rozprávěly mezi sebou jim neznámou řečí.

— Lehni si a přitáhni si na sebe mrtvolu — pohotově poručil Ivanov Moravskému.

A dali se hned do práce. Lehli si na dno zákopu a přitáhli si mrtvolu na sebe.

Tak poleželi asi půl hodiny. Rozednívalo se. Boj zuřil na celé čáře. Najednou se ozval mohutný křik „Hurááá!“

— To naši jdou do protiútku — prohodil Ivanov — aspoň by jim pořádně dali!

V rakouských řadách vzrůstal stále větší hluk. Na úsvitě šli obě strany na bodáky. Rusové vítězili. Rakušané ustupovali směrem k řece. Jejich postavení však bylo beznadějně. Most byl vyhozen do vzduchu. Začali se proto zakopávat před řekou. Snažili se zastavit Rusy silnou kulometnou palbou. Rusové zalehli a ostřelovali rakouské vojáků, zakopávající se u řeky.

Na obzoru se ukázala jítrenka. Probouzel se den. Nad řekou se zvedal hustý výpar, odkud vanul vlhký vzduch.

Naši průzkumáci leželi tiše, jsouce schováni pod mrtvolami. S probouzejícím se jitem vanul od řeky studený vítr. Oba pocívovali chlad. Nedalo se však nic dělat. Všude kolem bylo plno Rakušanů, kteří si zde kopalí zákopy.

Do zákopu náhle vpadl jakýsi Rakušan a ještě s jedním začali vytahovat mrtvolu ven. Moravskému a Ivanovi se leknutím zastavil dech. Bylo ještě šero, tož Rakušané ani nepozorovali, že to jsou živí lidé. Vytáhli je na povrch, jako ostatní mrtvolu. Třetí pak je odtahoval dál od zákopu směrem k mostu.

Když byli s prací hotoví, přitáhli kulomet a umístili v zákopě.

Ivanov s Moravským leželi nehybně jako mrtvolu s rozdrásanými zády od suché trávy, a ranní rosa je nepřijemně studila na holé části těla. Byli mezi smrtí a životem — živé mrtvolu.

Leželi vedle sebe. Od zákopu je oddělovala ranní mlha, jež pokryla teď celý kraj. Jen málo bylo možné pozorovat Rakušany v zákopu.

Zatím si šeptem rozprávěli, co mají dál dělat.

— Kdybychom měli aspoň pušky — zašeptal Ivanov.

— A což kdybychom hodili do zákopu granát a zatím v mlze se ztratili? — váhavě pronesl Moravský.

— Naši musí být už dosti blízko.

Náhle uslyšeli od mostu podezřelý šramot. Zpozorovali, že kdosi k nim leze. Zavřeli oči a nedýchavše čekali, co se bude dál dít.

Teď se vraťme o něco zpět.

Když Ivanov poslal Věstjagina zpět k rotě, aby oznámil veliteli podezřelý postup Rakušanů po řece, Věstjakin skutečně — jak to Ivanov říkal — vstal a utíkal k zákopům.

U přední hlídky byl zastaven a byly zjištěny jeho doklady. Oznámil poddůstojníkovi, jenž velel přední hlídce, že jde z průzkumu a nese důležité sdělení veliteli rotu. Poddůstojník se ihned spojil telefonicky s rotou a podal o tom zprávu veliteli. Velitel rotu dal příkaz, aby ihned se k němu hlásil.

Věstjakin podle rozkazu se odebral k zemljance velitelo. Velitel jej už čekal. Věstjakin mu řekl podrobně vše, co na průzkumu viděl. Velitel si otevřel mapu a přemýšlel o cili a úmyslech Rakušanů. Pak se ohrátil k přítomným důstojníkům a řekl:

— Rakušané přemisťují své síly na levé křídlo, kde přestává řeka dělit frontu.

Pak vzal sluchátko a zvonil do štábu pluku. Odtamtud dostal jakýsi rozkaz. Když položil sluchátko, řekl:

— Sečkáme, až bude vyhozen most. Pak budeme útočit.

Poručil Věstjakinovi, aby se vrátil k Moravskému a Ivanovu.

— Most musí být vyhozen za každou cenu, byť by to stálo i život!

Rotmistr, jenž měl právě službu, dal Věstjakinovi ještě jednoho vojína k pomoci, aby — nepodaří-li se vyhodit most Ivanovu a Moravskému — most vyhodil.

Zatím co ve velitelo. zákopu se pracovaly plány k útoku, lezli Věstjakin se svým kamarádem směrem k mostu.

Jakmile vylezli ze zákopu, palba z pušek i z děl zesílila. Kolem se stále trhaly dělostřelecké náboje. Zvláště se strany Rakušanů to padalo jak kroupy.

— To jsou mrchy — pronesl šeptem Věstjakin ke kamarádovi.

Náhle směrem k mostu se ozval mohutný výbuch.

— Lezem zpět, chlapej! most strhlil zašeptal Věstjakin a obracel se zpět.

Za pronikavého pískotu nábojů a dunění děl obrátili se a plížili se zpět.

V té chvíli ozvalo se na straně Rusů mohutné hurááá! Palba utichla. Rusové útočili. Když první voj útočících doběhl k průzkumákům, zvedli se Věstjakin s kamarádem a hnali se s nimi vpřed.

Rakušané ustoupili k řece odkud zahájili silnou kulometnou palbu. Rusové zalehli. Za chvíli palba na obou stranách ztichla.

(Pokračování.)

Antonín Špatenka

(5. pokračování.)

Průkopnická vesnice

Advokát otočil se ještě k paní Náhodské a ptal se jí, zda chce ještě něco kupujícím říci.

— Ráda — zahovořila paní Náhodská — bych s nimi ještě promluvila několik slov.

Otočila se a hned začala:

— Moji milí, dovolte mi, abych vás, až budete na mém majetku, také navštívila. Dost možná, že bych tak učinila ještě letos, než nastane zima. Nevíme, jak si život s námi zahraje. Může se přihodit leccos.

— Ještě na jednu věc, pro vás velmi důležitou, bych byla zapomněla. Než budete skládati druhou část kupní ceny, bude to nějakou chvíli trvat a proto, máte-li nějaké peníze, nechte si je složené u dr. Pinkaseviče. On vám na ně dá potvrzení. Neznáte totiž ještě, jak to zde vypadá, zejména, když jedete tam, do té divočiny. Jsou zde lidé dobří, ale také špatní, kteří se štítí práce, ale zato mají velkou náchylost ke krádežím a i vraždám. Uvažte proto, co jsem vám nyní rekla a řiďte se tak, jak sami za dobré uznáte. Já sama také peníze, které jste mně dnes složili, dám si do úschovy, neboť ani já si nejsem jista před přepadením a oloupením. I můj muž byl zavražděn a oloupen o peníze, které tehdy vezl.

— Děkujeme vám za radu a myslíme, že ji použijeme — pravili průkopníci.

— Zítřka v 10 hodin budete mít zde u pana dr. Pinkaseviče ověřenou smlouvu. Jakmile ji budete mít v ruce, jste skutečnými vlastníky koupeného majetku. Za výměru pole i lesa ručím, neboť zcela určitě jest toho ještě více morků. Přejí vám všem mnoho zdaru ve vaší práci a vše nejlepší. Bůh nechť vám zehná — dodala paní Náhodská. Poté se se všemi srdečně rozloučila, děti políbila na číla. V očích měla slzy, popošla ke dveřím, u nichž zůstala státi, otočila ještě zrak na děti a pak teprve vyšla na ulici.

Naši průkopníci byli chování majitelky mile překvapeni. Od prvního okamžiku, kdy na ně promluvila, si ji oblíbili.

Nyní, když odešla, připravovali se i oni na odchod. Řekli panu doktorovi, že se doma se všemi poradí a že pravděpodobně si zítřka u něho nějaké peníze uloží.

— Prosím — pravil advokát — raději bych vám to též. Ale nyní i já vám přeji u nás v Rusku vše nejlepší.

Podal také všem ruku na rozloučenou. Herško, jako dobrý obchodník, přidal se též s přáním všeho dobrého.

Průkopníci vykročili opět levou nohou přes práh, spokojeni dnešním výsledkem. Řekli si proto, že pondělí bude pro ně asi v Rusku šťastný den. Dnes si vlastně koupili nový domov, tak vzdálený od své vlasti.

Když přišli domů, nastalo teprve počítání a porady. Všichni se již těšili na cestu do svého nového domova. Dohodli se na tom, že jakmile budou mít úmluvu v ruce, ihned zařídí si vše potřebné a vydají se na cestu z Dubna.

Večer nemohli ani usnouti, jak se jim myšlenky honily v hlavě. Nejvíce se tě-

šili všichni na les, neboť jej všichni měli rádi.

Druhého dne pak dělali ještě rozpočty, co si ponechají na výživu, co každá rodina spotřebuje do příštího roku, neboť věděli, že nemohou počítati, že by letoš sklídili nějakou úrodu.

Tak si tedy rozpočítali peníze pro potřebu a zbytek několik zlatek vzali s sebou k advokátovi.

Před osátcu hodinou byli již netrpěliví průkopníci v kanceláři dr. Pinkaseviče, kde si složili svoje peníze.

Advokát jim dal potvrzení, na to pak jim vydal jedno vyhotovení úmluvy, ještě jednou jim popřál štěstí a rozloučil se s nimi slovy:

— Nyní již máte vše v pořádku a můžete tedy klidně jeti do svého nového domova. Dost možná, že ještě dnes vás navštíví paní Náhodská, neboť se mně mimochodem o tom zminila. Má velké přání podívatí se ještě na vaše děti, které si velmi oblíbila. Ani se tomu nedivím, neboť vaše děti jsou opravdu milé, mají běloučky, leče narůžověle tvářičky. Ona také měla hezkého hošika Sěrjožu, který byl vskutku velmi podobný tomu jednomu našemu malému chlapci, se kterým jste zde včera byli.

— Ach, málem bych byl na něco zapomněl. — Odběhl ke svému stolku a vrátiv se, podával jim velkou obálku a pravil:

— Zde tuto listinu odevzdáte panu správci Škarčeskému, který jest na velkostatku Bojarka, aby se podle toho mohl zařídit. Jest tam také popis ohledně ubytování a stravování.

Průkopníci poděkovali a radostně vyšli opět na ulici. Když došli na bazár, poklali pana Macka, jak si to vkráčoval s hůlkou v ruce. I ptali se ho, kde chodil.

— I od vašich lidí, přišel jsem pro vás, abychom společně si zašli pro úmluvu.

— Ach brachu, my již jsme u dr. Pinkaseviče byli a úmluvu máme již v kapsě, dokonce ještě dopis pro pana správce velkostatku. My se asi již zítřka vypravíme k tomu našemu novému domovu — pravil Čermák a pak pokračoval:

— Velmi se těšíme, ale přeci jenom máme starost, neboť nejde tu ani tak o nás, jako o naše děti, my již něco vydržíme. Musíme si tedy ještě opatřiti nějaký povoz. Ještě bychom však rádi věděli, kudy je to blíž, zda přes Mlýnov, nebo přes Užinec, abychom se tam za jeden den dostali. To byste snad nám mohli poraditi vy, pane Macku. Nemylim-li se, tak už iste tam byl na Bojarsce dvakráte.

Pan Macek odvětil:

— Toť se ví, že na Mlýnov je to blíž, jenomže tam se musí jeti přes most, který vede přes řeku Ikvu, ale most ten je chatrný. Dosud jsem přes něj vždy přešel, ale myslím, že je to nebezpečné. Přes Užinec to je lrozná cesta, to se jede lesy a zase jen lesy. To je přímo cítiti vlčinou.

— A kdy vy přijedete na Bojarku, pane Macek — přerušil jej Volenec.

— Dříve to hoši nebudete, až moje manželka a souseď Pajer. Ten si však zatím nechte u sebe a až jak přijedu, tak se domluvíme na místě dy to přeci nejde, musíme vše ne prohlédnouti a oceniti. Věřte mně, my se mezi sebou určitě dohodnem. To dořekl pan Macek a podal všem si velkomyšlně ruku a rozloučil se slo-

— Nazare a na Bojarce na shledání. Když naši průkopníci došli domů, naskytl se jim ve dveřích pěkný obrazek.

Paní Náhodská seděla uprostřed světnice na židli, na klíně měla malého Františka a kolem ní všechny děti a ženy.

Muži pozdravili a Volenec přivítal paní Náhodskou.

— Milostivá paní, jest nám velkou ctí, že jste navštívila náš tábor. Jsme tu zatím jako cikáni, ale nedalo se zatím nic jiného dělati.

Paní Náhodská poděkovala za přivítání a starostlivě pronesla:

— Češi, jak chcete s těmi malými dětmi prožiti krutou zimu na Volyni. Léto uteče a nastanou kruté mrazy. Zde jsou opravdu tuhé mrazy, to se někdy nechce vyjiti ani ra dvůr. Máte vůbec dostatek podušek a kožichů. Jak vidím, mnoho toho nemáte, ovšem máte-li dostatek peněz snadno se to dá ještě zařídit.

— Milostivá paní, jest to od vás hezké, že máte o nás a naše děti starost. Myslím, že budeme-li bydlet v lese, že přece mrznouti nebudeme — pronesl Čermák, zatnul své ruce a pokračoval:

— Máme své tvrdé české ruce. Já sám jsem voják z války v šestašedesátém, tak ten již myslím něco vydrží. Máme jen strach z vlků, aby nás nepřepadli a některé dítě nezotrhali.

— To mně právě dělá největší starost — odvětila paní Náhodská jaksi smutně — neboť tam musíte býti velmi opatrní. To víte, je to divoký kraj. Já sama, ačkoliv miluji les nad vše, od té doby, co v něm mého muže zabili, se ho bojím.

Paní Náhodská jim dávala ještě rady a pokyny, jak si mají počínati, a pak zabrána zase dětmi, bavila se s nimi. Po chvíli vyňala ze své příruční kabely jakýsi balík. Přitáhla si malého Františka blíž k sobě, vzala jej za ruku a podala mu pěkný kabátek, který vyndala z papíru a pravila:

— Tady máš kabátek, můj chlapečku, aby ti tam v tom lese nebylo zima. A tohle, to jsem vám přinesla něco na zoubek, rozdělte se o to.

Na to povstala, políbila všechny děti na čela a loučíc se popřála jim šťastnou cestu. Ženy s dětmi doprovodily ji až na ulici a ještě dlouho mávaly jí šátky na rozloučenou.

Po odchodu paní Náhodské počali se naši průkopníci připravovati na zítřejší cestu. Mazali vozíky, vázali rance, ženy pak připravovaly jídlo a pítí na cestu, hlavně pro děti. Pitr s Čermákem zatím šli najmouti na zítřek tři vozy. Večer, když měli vše zařizeno, měli dobrou náladu a proto se mezi sebou počali škádliti. Muži hádali, za kým asi paní Náhodská přišla, koho z nich starých si zamilovala. Pak si dobírali Šmejkal, aby si vybalil svůj klarinet a zahrál jim na poslední noc bez přístřeší.

Také na Čermáka došlo, Pitr si jej dobíral, že si místo jeho nástroje hudebního měl vzíti raději dvě motýky a sekery.

— Jen o mne nemějte hoši obavu, mám všechno — odrážel jejich žerty Čermák — nezapomněl jsem na nic, mám všechno. Nesmíte však popřítí, že byste si

někdy rádi neposlechli také naši kapelu. Přijeli jsme sem sice pracovat, ale k práci musí být vždy veselá mysl a k té je nejlepší naše muzika.

Volenc, kterého již přemáhal spánek, napomínal je, aby již nechal hloupostí a mysleli na zítřek a pobízeli je:

— Dobrou noc a hajdy všichni na kutě!

Po této výzvě nezbylo, než se uložit. Ulehli tedy všichni, ale většinou nespali, nýbrž přemýšleli, jak a co bude dál.

Jakmile se jen trochu rozednilo, všichni vstávali a rychle se omyli, oblékli a začali vynášeti svoje zavazadla. Když pospíšovali, uklidily ženy obě místnosti, ve kterých byli ubytováni, a nyní čekali jen, až venku zarachotí povozy.

Bylo 7 hodin, když předjely tři povozy, každý s jedním koněm. Děti radost, že zase pojedou domů, tentokrát však do nového domova, pomáhaly také nositi věci, aby bylo brzy naloženo.

Povozy byly sice tři, ale malé, koně rovněž byli špatní. Když bylo vše naloženo, zaplatili Juklovi za ubytování, rozloučili se a nasadli krok za krokem jeli ke „šlachu“, který vedl Mlýnov.

Počasí jim přálo, bylo velmi pěkné, avšak z oblohy, která byla bez jediného mráčku, dalo se souditi, že bude přes poledne velké horko.

Jak tak projíždějí ulicemi, lidé se zastavovali a zvědavě se dívali za nimi. Průkopníci si však nikoho valně nevěšovali, neboť měli svých starostí plnou hlavu. Záhnují do úzké ulice a tu pojednou slyšeli za sebou jakési volání. Z počátku tomu nevěnovali pozornost, neboť si mysleli, že to nepatří jim. Když však křik neustával, i když byl hlas ruský, někteří se ze zvědavosti otočili a viděli, že za nimi utíká nějaká rozruchaná žena a rukou stále něco ukazuje.

Pitr, který šel s Čermákem za posledním povozem pěšky, se zastavil a čekal, až k němu žena dobehne. Když doběhla, celá udýchaná cosi mluvila po rusku a podávala Pitrovi nějaký peníz. Ten její sice vzal a držel ve své ruce, ale se nedůvěřivě díval na ženu, domnívaje se, že snaz je pomatená.

Když se trochu uklidnila, tázal se jí Pitr, kdo jí dal ty peníze. Žena, která měla přízvuk více ukrajinský, než ruský, vyprávěla ze sebe:

— Papapapaní moje a mám je vám dát na povoz.

Volenc, který zpozoroval, co se děje, vrátil se také k Pitrovi a tázal se ženy, čím je.

— Já jsem služebná paní Náhradská — odpověděla tato.

— A kdo tě poslal za námi? — táže se opět Volenc.

— Moje paní, ona vás viděla z okna a honem poslala mne za vámi, abych vám toto odevzdala, aby prý jste měli dětem cestou na přilepšenou. Byla by za vámi běžela sama, ale nebyla ještě obtěžena — dodávala služebná.

Nyní teprve Pitr s Volencem pochopili a Pitr řekl ženě:

— Vyřídí milostivé paní, že jí za její pozornost mnohokrát děkujeme, že zůstáváme jejími velkými dlužníky. Rozuměla jsi mně?

Žena kývla hlavou, něco odpověděla a utíkala zpět. Teprve nyní ukázal Pitr Volencovi tři ruble, které držel v ruce.

— Jaká je to šlechtná žena, co vše již asi musela vytrpěti — pravil Volenc, který byl velmi dojat jednáním paní Náhradské.

Zrychlili krok a brzy dohonili ostatní, jimž svoji příhodu hned pověděl. Všichni

byli dojeti a šťastni, že se s touto šlechtnou ženou poznali.

Brzy pak vyjeli z Dubna na „šlach“, kterým se ubírali dále. Před sebou viděli veliký kopec, který skutečně také nesl jméno „Veliký kopec“. Někteří naši průkopníci, kteří byli v krčmě u Herška, již tuto cestu znali. Vzpomněli si na svoji cestu a na vše ostatní, dali se při tom do vypravování a občas do hlasitého smíchu.

Ženy pak se obdivovaly lesům a těšily se již, jak se budou moci volně projítí tím svým lesem a nadýchat se jeho vůně.

Když dojeli pod kopec, slezly s vozů ženy a větší děti, aby pomohly do kopce povozy vytlačiti a aby tak koně snadněji ten kopec zdolali. Po velké námaze, upocení dotlačili konečně vozíky až na kopec. Zastavili a všichni se zadívali zpět, neboť se jim zde naskytl krásný pohled na městečko Dubno a okolí. Kam jejich oko dohlédlo, všude vidělo les a zase les.

Slach kupředu vedl již jen po rovině, jen tu a tam bylo viděti menší, pozvolna stoupající kopečky. I vyrazili tedy znovu a dojeli až na rozcestí k Herškově krčmě.

Tady opět zastavili, vozkové vzali vědra, aby z krčmy přinesli vodu pro koně. Jeden z vozků patrně rád pil a proto nezapomněl také mimo vodu přinést si kofalku, kterou rychle vypil.

Když koně napojili, uvázali vozkové opět vědra a chystali se všichni na další cestu, když vtom vyšel krčmář Herško, uctivě zdravil a zval dál dovnitř, aby se i cestující šli k němu občerstvit.

Ti, kdož v krčmě dosud nebyli, byli by se rádi tam podívali. Ženy však jim domlouvaly, aby jeli raději dále. Muži však přeci jen neodolali a aby udělali Herškovi radost, vešli do krčmy a poručili vozkům každému po půl litru kofalky a po jednom slanečku.

Herško jako na drátku všechny obsloužil, návštěvníci mu tedy zaplatili a když vozkové vrátili nádoby od kofalky, vyšli z krčmy, aby pokračovali v cestě. Herško jim slíbil, že se také někdy za nimi přijede podívat. Poděkovali mu, zvali jej, jen aby přijel, že jej rádi uvidí.

Ženy s dětmi tedy opět nasedly na vozy, muži za nimi šli pěšky. Cesta jim nyní ubíhala lépe, neboť i koníkům se to po rovině lépe běželo a pak osvěžili se pitím. Také našim průkopníkům bylo veselejší, když viděli, že jim cesta trochu ubíhá.

Po chvíli objevily se jejich zrakům jakési pěkné budovy. I ptali se tedy vozků, co to je za výstavnosti.

— Brzy již bude městečko Mlýnov a toto zde — ukázal jeden vozka levou rukou na vysoké budovy — to je palác polského hraběte Chotkiewiče.

Vlevo za palácem bylo viděti též několik nouzových baráček pro pracující na velkostatku. Pak bylo viděti řeku, věže kostela, který stál přímo na druhém břehu řeky Ikvy, proti paláci hraběte Chotkiewiče.

Slunce velmi pražilo, když před polednem dojeli k velkému mostu, který vedl přes řeku Ikvu, do městečka Mlýnova. U mostu vedle malé budky stál hlídač, opřen o hůl. Povozy u mostu se zastavily a vozkové se šli ptáti hlídače, zda mohou přes most jít.

Hlídač se poškrábal za uchem, pohlédl na vozky, pak na naše cestující a zase na vozy a řekl:

— Já nevím, most je již velmi chatrný. Jítí přes něj jest velmi nebezpečné, natož jeti s povozy.

Odvážný vozkové se však nedali odbytí, popuší k mostu a opatrně počali most odupávat. Po levé straně mostu stál starý mlýn, ale byl již úplně zpus-tošený, nikdo jej neobýval. Potřeboval již jen, aby jej velká voda vzala do svých vln.

Po obou stranách mostu dole byly připevněny lodky, které sloužily k převážení a vedle nich byli převozníci.

Vozkové, kteří došli asi do jedné třetiny mostu, podle svého rozumu usoudili, že je most ještě udrží a že mohou tedy přejít. Až na jednu skulinu, která byla dosti velká, ale předpokládali, že to se koně vyhnou. Vrátili se zpět k hlídači, který však s nimi nesouhlasil, naopak varoval je. Radil jim, aby jeli raději ještě asi 15 km k druhému mostu. Vozkové však zavrtěli hlavami, zvláště jeden z nich, který byl trochu podnapilý, neboť pil již, než vyjeli z Dubna, pak vypil to, co jim u Herška poručil Volenc a ještě jednou si poručil sám na svůj účet. Hlídač jim pravil:

— Dobře, jeďte si, ale já vás upozorňuji a za případné neštěstí, které se může ostatně přihoditi každou chvíli, si ručíte sami. Já jsem zde od toho, abych zamezil vstupu na most. Když si však nedáte říci, tedy se přece s vámi prátí nebudu.

Vozkové pohodili hlavou, šli k povozům, kde upravili koním upřech (postroje) a s vozem zajeli až k mostu. Ženy však slezly, pomohly dolů dětem a složily nejcennější zavazadla na zem. Ihned nato se opilý vozka pokřižoval a tryskem uháněl přes most. Ve chvíli byl na druhé straně. Most se sice rozhoupal, ale když to viděli druzí dva vozkové, že šťastně přejel, odvážili se jeden po druhém rovněž přejít most. Dobře to oběma dopadlo a proto ženy s dětmi snášely svoje zavazadla dolů k řece.

Nejdříve tedy přejele ženy a děti, pak muži se zavazadly. Tam opět vše naložili na povozy, někteří nasadili a pokračovalo se v další cestě. Takto došli až na náměstí do Mlýnova. Vyhliželo velmi uboze, malé, nízké chaloupky, převážně kryté slámou. Jen jeden domek byl jaksi úhledný, ale také dřevěný, tak zvaný srub. Byly v něm však pěkné dveře i okna a na zdi byl velký ruský nápis: „Úřad volostní a pošta“.

Průkopníci když dojeli až do středu městečka Mlýnova, zastavili u velmi primitivní krčmy, ještě horší než byla krčma Herškova. V okamžiku byli obklopeni zvědavými obyvateli.

Zde se všichni posilnili, vozkové opět napojili koně a dali jim sena. Pak zašli i vozkové do krčmy, aby se posilnili.

Když však dlouho nešli, měli průkopníci obavu, aby se ještě dnes na Bojarku dostali. Proto Volenc vešel do krčmy a pobídl vozky, aby se vydali na další cestu.

Když však vešel do krčmy, byl nemile překvapen, když viděl, že jeden vozka jest již notně opilý. Zpíval si, lépe řečeno řval, tloukl rukou na primitivní stůl, rukama rozhazoval kolem sebe a stále něco křičel.

Volenc tedy na ně zvolal:

— Tak hoši, domnívám se, že již máte toho pití dost a mohli bychom tedy jeti dále, ne?

Dva vozkové po těchto Volencových slovech ihned zaplatili svoji útratu a vyšli ven. Třetí však, ten opilý, když uslyšel, že má jeti dále, křičel, že on dále nepojede, že jede zpět domů, že jemu nemá kdo co poroučeti.

(Pokračování.)

Seznamy volyňských Čechů osídlených v ČSR

Dolejš Karel, Hrušovany, o. Znojmo	5. 7. 1905 rolník	Novosilky	26421
Anna	23. 8. 1911 domácnost		26422
František	1. 3. 1933 školák		26423
Karel	10. 10. 1935 školák		26424
Karel	24. 7. 1854 rolník		26425
Dolejš Ludvík, Smolín 4, o. Mikulov	20. 1. 1988 rolník	Novosilky	26415
Růžena	17. 9. 1896 domácnost		26416
Dolejš Theofil, Kosobody 2, o. Podbořany	12. 12. 1911 rolník	Hájky	9175
Marie roz. Halánková	15. 3. 1915 domácnost		9176
Antonín	5. 12. 1937 školák		9177
Jaroslav	9. 12. 1943 dítě		9178
Dolejš Václav, Jenišovice 7, o. Mělník OKMZ	15. 9. 1902 rolník	Nový Koršov	3930
Marie	5. 5. 1905 domácnost		3931
Břetislav	2. 3. 1929 rolník		3932
František	11. 9. 1933 školák		3933
Dolejš Václav, Jesenice 131, o. Podbořany	1904 rolník	Křivucha	170
Stanislava	1909 domácnost		171
Lidia	1933 školačka		172
Jiřina	1939 školačka		173
Dolejš Václav, Lužice 7, o. Šternberk	20. 2. 1906 obuvník	Albarov	20480
Marie	4. 5. 1911 domácnost		20481
Václav	2. 1. 1934 školák		20482
Josef	4. 3. 1935 školák		20483
Dolejš Vladimír, Kryry 224, o. Podbořany	6. 2. 1896 rolník	Sofijevka	488
Libuše	22. 10. 1905 domácnost		489
Emil	20. 9. 1927 rolník		490
Libuše	30. 3. 1939 školačka		491
Marie	10. 11. 1940 školačka		492
Alexandr	27. 10. 1942 dítě		493
Olga	30. 6. 1945 dítě		494
Dolejš Vladimír, Kryry 88, o. Podbořany	12. 2. 1902 obuvník	Sofijevka	529
Tepfanie	1912 domácnost		530
Emilie	12. 2. 1929 domácnost		531
Emil	19. 8. 1034 školák		532
Jiří	30. 6. 1938 školák		533
Evžena	4. 12. 1940 školák		534
Miroslav	12. 8. 1942 dítě		535
Anna	29. 7. 1944 dítě		536
Dolejšová Františka, Kosobody 13, o. Podbořany	1912 domácnost	Křivucha	73
Evženie	1935 školačka		74
Miroslav	1936 školák		75
Olga	1937 školačka		76
Dolejšová Karolina, OKMZ Cheb.	1883 domácnost	Sofijevka	00543
Libuše	1912 domácnost		00544
Marie	1913 domácnost		00545
Josef	1935 školák		00546
Jaroslav	1938 školák		00547
Dolejšová Marie, Kosobody, o. Podbořany	1915 domácnost	Křivucha	00268
Rostislav	1944 dítě		00270
Emilie	1940 školačka		00279
Dolejšová Věra, OKMZ Cheb	1919 rolnice	Sofijevka	00541
Bronislav	1941 školák		00542
Dolenský František, Třebušín 4, o. Litoměřice	1902 rolník	Ozerany	25920
Antonína roz. Suchá	1906 domácnost		25921
Doležal Alexandr, Rychnov n. Malší o. Kaplice	1913 rolník	Olšanka	08879
Marie	1923 domácnost		08880
Nada	1942 dítě		08881
Antonín	1944 dítě		08882
Doležal Alois, Letov 9, o. Podbořany	1883 rolník	Dorostaje	09275
Julie	1889 domácnost		09276
Doležal Antonín, Malovice 39, o. Stříbro	1880 zemědělec	Jedvanino	22802
Anastazie	1880 domácnost		22803
Věra	1924 domácnost		22804
Zina	1942 dítě		22805
Doležal Antonín, Rapotín 145, o. Jumperk	1807 rolník	Bohušovka	28342
Anna	1907 domácnost		28343
Antonína	1930 domácnost		28345
Rostislav	1927 rolník		28344
Václav	1932 školák		28346
Léna	1934 školačka		28347
Doležal Antonín, Petrovice 26, o. Jumperk	1902 rolník	Koryta-Krasilno	23770
Anežka	1906 domácnost		23771
Emilie	1933 školačka		23772
Marie	1937 školačka		23773
Antonín	1875 rolník		23774
Marie	1878 domácnost		23775
Marie	1903 domácnost		23776
Doležal Antonín, Ujezd, o. Zábřeh	5. 8. 1920 úředník	Dorostaje	26532

Doležal Bohumil, Dobřany 181-2, o. Stříbro	23. 3. 1914	zemědělec	Bohušovka	28388
Anna roz. Matějková	22. 6. 1921	domácnost		28389
Josef	20. 7. 1942	dítě		28390
Václav	17. 6. 1913	dítě		28391
Vlasta	9. 8. 1946	dítě		28392
Doležal Emil MUDr, Kolečovice, o. Podbořany	19. 12. 1899	lékař	Dubno	00290
Marie roz. Lysianová	10. 12. 1907	domácnost		00291
Marie	9. 2. 1934	školačka		00292
Doležal Fedor, Maštov 79, o. Podbořany	5. 9. 1898	rolník	Ošňanka	08444
Lída	15. 8. 1924	domácnost		08445
Viktor	5. 4. 1928	v hosp.		08446
Naděje	5. 4. 1929	domácnost		08449
Olga	28. 4. 1931	domácnost		08447
Eugenie	17. 6. 1938	školačka		08448
Doležal František, Upoř 5, o. Bílina	12. 9. 1911	rolník	Závidov	16709
Emilie	10. 4. 1903	domácnost		16710
Marie	21. 11. 1936	školačka		16711
Emilie	15. 9. 1939	školačka		16712
Solomje	27. 3. 1941	školačka		16713
Miroslav	7. 7. 1943	dítě		16714
Rosalie	7. 9. 1944	dítě		16715
Doležal Ignác, Tachov 774, o. Tachov	10. 5. 1905	rolník	Antonovka	04204
Blažena	15. 3. 1911	domácnost		04205
Zina	28. 9. 1935	školačka		04206
Anna	6. 6. 1939	školačka		04207
Marie	4. 3. 1941	dítě		04208
Miloslava	21. 8. 1945	dítě		04209
Doležal Jan OKMZ, Broumov	1909	rolník	Zborov	03040
Emilie	1919	domácnost		03041
Vladimír	1937	školák		03042
Melanie	1944	dítě		03043
Doležal Jaroslav, OKMZ Litomyšl	1903	rolník	Podlisky	14449
Zofie	1906	domácnost		14450
Jindřich	1935	školák		14451
Jiřina	1938	školačka		14452
Vladimír	1940	školák		14453
Marie	1941	dítě		14454
Zofie	1942	dítě		14455
Anna	1932	školačka		14456
Doležal Jaroslav, Malovice 39, o. Stříbro	20. 2. 1913	rolník	Jedvanino	22792
Miloslava	20. 4. 1921	domácnost		22793
Tichá Karolína	10. 5. 1888	domácnost		22794
Doležal Jaroslav, Letov, o. Podbořany	6. 9. 1924	rolník	Dorostaje	32844
Doležal Josef, Usov 59, o. Zábřeh	1890	rolník	Omelaník	01148
Marie	1905	domácnost		01149
Dobruše	1938	školačka		01150
Vlastislav	1942	dítě		01151
Eliška	1945	dítě		01152
Jiřina	1933	školačka		01153
Doležal Josef, Horní Nezly 10, o. Litoměřice	7. 3. 1897	rolník	Liště	19866
Marie	28. 2. 1903	domácnost		19867
Zdislava	31. 10. 1927	domácnost		19868
Jan	14. 2. 1921	rolník		19869
Kučková, Emilie	13. 3. 1925	domácnost		19870
Doležal Josef, OKMZ, Broumov	1903	rolník	Zborov	03071
Marie	1903	domácnost		03072
Emilie	1929	domácnost		03073
Emilian	1931	školák		03079
Libuše	1933	školačka		03074
Vladimír	1935	školák		03075
Zofie	1939	školačka		03078
Jiřina	1940	školačka		03076
Josef	1943	dítě		03077
Marie	1944	dítě		03080
Olga	1946	dítě		03081
Doležal Karel, Horní Dvořiště, o. Kaplice	2. 7. 1924	rolník	Luthardovka	27989
Horáček Václav	5. 8. 1928	rolník		27990
Doležal Ondřej, Tachov, OKMZ	17. 11. 1902	rolník	Antonovka	04186
Anna	18. 2. 1906	domácnost		04187
Miloslava	31. 8. 1931	domácnost		04188
Marie	30. 5. 1933	školačka		04189
Emilie	10. 2. 1912	dítě		04190
Doležal Stanislav, Rumburk, N. Chřibská 120-35	7. 12. 1910	rolník	Dlouhé Pole	10312
Marie roz. Sitařová	18. 6. 1919	domácnost		0313
Antonín	22. 11. 1933	školák		0314
Helena	9. 3. 1938	školačka		10315
Edvard	18. 4. 1941	dítě		10316

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný správce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Zatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, filiálka v Zateci, telefon č. 374. Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, č. j. JA-Gre-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Zatec. Předplacené na rok 1949 je 150 Kčs. Konto pošt. spořitelny č. 70403. — Okresní spořitelna a záložna Zatec a Svaz Čechů z Volyně č. 10268.